Sînziana Popescu

Teatru pentru prichindei: mari, mici și mititei

2005 | LiterNet.ro

Redactor: **Delia Oprea**
Editor format .pdf Acrobat Reader şi coperta: **Dan Mihu**

ISBN: 973-7893-40-9
Editura LiterNet
http://editura.liternet.ro
office@liternet.ro

Viaţa ca o poveste

(comedie în două acte)

Premiul pentru dramaturgie pentru copii,
Concursul naţional de dramaturgie “Camil Petrescu”, ediţia a III-a, 1996

Personajele:

TATĂL .... vrăjitor şi profesor
COPILUL (MIHĂIŢĂ) .... bineînţeles cuminte
ACTORUL .... alt copil
MAMA VITREGĂ .... femeia, cândva fatală
OGLINDA .... clevetitoarea
ALBĂ CA ZĂPADA .... ingenua, o specie pe cale de dispariţie
SCUFIŢA ROŞIE .... "scufia cu puşcă"
LUPUL .... animalul rătăcit în tranziţie
BALAURUL .... bătrânel aflat în pragul pensionării, dar care nu se îndură să-l treacă
HANSEL .... mic şi responsabil
GRETEL .... lungă şi veşnic nedumerită

Notă: Figuraţia este compusă din alte personaje de poveste: Prinţul, Piticii, Bunica, Vânătorul etc.

ACTUL I

Scena 1

Tatăl, Copilul

Scena se deschide cu Mihăiţă, care stă pe burtă în faţa televizorului şi savurează un film cu karate, interzis minorilor. Decorul se compune dintr-un pat, un televizor, un calculator, o noptieră şi o lampă de veghe. Încăperea e împânzită de afişe cu formaţii hard-rock. Pentru a uşura trecerea în lumea basmelor, deci schimbarea decorului din scena IV, elementele de decor pot fi doar schiţate.

TATĂL: Gata cu televizorul! La culcare! Numai la prostiile astea cu karate te uiţi toată ziua bună ziua!

Tatăl stinge televizorul şi începe să strângă afişele împrăştiate prin cameră.

COPILUL: (se menţine într-o opoziţie "constructivă") Nu mi-e somn, tati! Vreau să văd finalu'!

TATĂL: Hai, mai bine să-ţi citesc o poveste! Ai adormi mai repede.

COPILUL: Cu siguranţă.

TATĂL: (îi dă un bobârnac peste nas) Şi ai visa mai frumos.

COPILUL: Nu te aşteaptă musafirii dincolo?...

Mihai se urcă în pat, dar are încă telecomanda în mână.

TATĂL: (vesel se aşază lângă el) Să aştepte!

COPILUL: Bine...

TATĂL: (ia cartea) Prâslea cel voinic şi merele de aur.

COPILUL: De Petre Ispirescu.

TATĂL: (cu voce modificată) "Trăia odată, demult de tot..."

COPILUL: Când?

TATĂL: "...în vremuri îndepărtate, un Împărat mare şi puternic."

COPILUL: Ce culoare avea?

TATĂL: Cine?

COPILUL: Împăratul.

TATĂL: Verde! "Împăratul Verde ţinea, în spatele palatului, o grădină frumoasă şi meşteşugită nevoie mare! Aşa grădină nu se mai văzuse până atunci pe acolo. În ea, Împăratul avea un măr care făcea mere de aur. N-apuca însă să mănânce niciodată din poamele pârguite..."

COPILUL: Normal! Dacă nu le ţinea în seif, la bancă. Acolo se ţin bunurile de preţ, nu în grădină!

Din camera alăturată se aud voci şi muzică în surdină.

TATĂL: Mda... Văd că am nevoie de întăriri. Radu! Răducule!

COPILUL: Nuuu! (încearcă să-i acopere gura) Nu-l chema aici, tati! Te rog! E un încrezut! Tot timpul face pe vedeta!

TATĂL: De ce nu-ţi place? Are o emisiune pentru copii... foarte drăguţă...

COPILUL: (bosumflat) Emisiune răsuflate, pentru pici! Mai bine mă uit la un film cu Van Damme, decât la emisiunile lui siropoase cu zâne, pitici sau Albă ca Zăpada.

TATĂL: Serios?

COPILUL: Foarte serios! Tot timpul spune poveştile de parcă Scufiţa Roşie sau Albă ca Zăpada ar exista cu adevărat. Când orice mucos ştie că sunt doar... personaje, din poveştile fraţilor Grimm. Personaje cu care nu putem vorbi şi care n-au cum să ajungă în lumea noastră. Tot aşa cum nici noi nu putem ajunge acolo.

TATĂL: Eşti sigur? Eu n-aş băga mâna-n foc...

COPILUL: (ezitant) Oricum... Nu-mi place emisiunea lui şi pace! Gândeşte-te puţin, tati. Chiar dacă s-ar întâmpla o minune şi Scufiţa Roşie, de exemplu, ar ajunge la noi, părerea mea e că n-ar rămâne. (explicativ) N-ar face greşeala asta niciodată, când ar vedea ce greu o ducem.

TATĂL: Aici ai dreptate! O ducem cam greu...

COPILUL: Crezi că ar sta ea să se spele pe dinţi de trei ori pe zi? Sau şi-ar păstra tot timpul curată rochiţa? Chiar crezi că ar putea să se trezească zi de zi la ora criminală de şapte fără un sfert?

TATĂL: Sigur că n-ar putea, dacă s-ar culca ca tine la unsprezece noaptea.

Scena 2

Tatăl, Copilul, Actorul

Actorul apare din camera alăturată, din care acum se aud din ce în ce mai clar vocile musafirilor.

ACTORUL: (zâmbind) M-ai strigat?

TATĂL: (cu glas modificat) He-he! Demult de tot, în vremuri îndepărtate.

ACTORUL: (amuzat) Îmi pare rău, dar e aşa o hărmălaie dincolo! Tu nu dormi?

Mihai nu-i răspunde Actorului. Îl priveşte doar îmbufnat şi cu mâinile încrucişate.

TATĂL: Aveam o mică dispută legată de poveşti. (îi face cu ochiul) M-am gândit că poate îl lămureşti tu ce şi cum.

Actorul nu e foarte încântat de cerere, dar se străduieşte să n-o arate.

ACTORUL: Se poate? Nici o problemă. Am antrenament.

TATĂL: Dacă-l adormi, te premiez!

Tatăl iese din cameră.

Scena 3

Actorul, Copilul

ACTORUL: (plin de sine) Ce poveste vrei să-ţi spun, Mihăiţă?

COPILUL: (sec) Ştii tu să faci aşa ceva?

ACTORUL: (ofuscat) Cum să nu, doar asta e meseria mea. Am şi o emisiune pentru copii, în care spun poveşti în fiecare duminică. Nu ştiu dacă tu o urmăreşti, dar e foarte cunoscută. (sălii) Nu, copii?

COPILUL: (acru) N-am făcut greşeala asta, decât o singură dată.

ACTORUL: Te pomeneşti că nu ţi-a plăcut?

COPILUL: Ce putea să-mi placă la o emisiune în care anumite persoane (se uită cu subînţeles la Actor) vorbeau cu personajele din poveşti, de parcă ar fi fost vecinii lor de bloc. Eu nu sunt fraier să cred în trucajele astea ieftine!

ACTORUL: Stai puţin! (eventual sălii) Staţi puţin, copii! Dar nu sunt trucaje. Sunt... scamatorii!

COPILUL: (ironic) Scamatorii? Adică, dacă spun Hocus-Pocus, pot sta de vorbă cu Cenuşăreasa?

ACTORUL: Exact!

COPILUL: Să vedem!

ACTORUL: Ce să vedem?

COPILUL: Cum, ce? Scamatoria! Dacă poţi să o faci, fă-o!

Mihăiţă îndeamnă sala să-i ţină partea. Îi pune să strige "Scamatoria! Scamatoria!"

ACTORUL: Staţi puţin, staţi puţin! (încurcat) Nu pot să o fac aici...

COPILUL: De ce?

ACTORUL: Pentru că (încurcat)... nu am instrumentele necesare. O pot face doar la... televiziune.

COPILUL: Vrăjeli! Un magician adevărat poate oriunde şi n-are nevoie nici de instrumente.

ACTORUL: Dar ce crezi tu, că o scamatorie se face aşa, cât ai pocni din degete?

Pocneşte din degete şi se stinge brusc lumina.

Scena 4

Actorul, Copilul

Scena se desfăşoară în întregime pe întuneric, timp în care are loc şi schimbarea de decor. Cel mai simplu ar fi dacă noul decor, gata conceput, ar aluneca lent pe parcursul următorului schimb de replici.

ACTORUL: Mihai! De ce-ai stins lumina? De ce nu eşti cuminte?!

COPILUL: Dar n-am stins-o eu.

ACTORUL: Dacă nu e opera ta, atunci cine a făcut-o? Te pomeneşti c-oi fi stins-o eu, care nici nu m-am mişcat de pe scaun! Te rog frumos, să o aprinzi imediat!

Copilul bâjbâie pe întuneric.

COPILUL: Nu găsesc veioza.

ACTORUL: Cum n-o găseşti? Era pe noptieră!

COPILUL: Noptiera nu mai e aici!

Actorul caută şi el veioza, dar se împiedică şi cade. După câteva secunde de bubuieli şi troncănituri, începe să se distingă o muzică ciudată.

ACTORUL: Ce se aude? Ai dat drumul la casetofon?

COPILUL: Eu n-am casetofon, am walkman! Poate ţi-a reuşit scamatoria...

ACTORUL: (ceva mai agitat) Care scamatorie?

COPILUL: Cum care? Cea pe care ai făcut-o adineauri, când ai pocnit din degete.

Scena 5

Aceiaşi

Scena se luminează brusc. Actorul şi Mihăiţă se trezesc într-o pădure de basm. Pentru a-i acapara definitiv pe micuţii "critici", pădurea de poveste trebuie să fie "vie". Copacii ar fi bine să se mişte, să şuşotească între ei, participând astfel la derularea acţiunii. Prin aceasta, mirifica pădure de basm - activă, ciudată şi deosebit de frumoasă - le va apărea copiilor în total contrast cu pădurea de "fier şi beton", care este din păcate lumea în care trăim.

ACTORUL: (speriat) Aaaa! Unde suntem? Unde am ajuns?

COPILUL: (uimit) Într-o... pădure...

Mihai studiază împrejurimile. Vede cum unele flori se mişcă şi îi fac cu mâna.

ACTORUL: (stupefiat) Pădure?! Bine, dar acum câteva secunde eram în camera ta?

COPILUL: (încântat de descoperire) Pare o pădure fermecată.

ACTORUL: (vede copacii mişcându-se) Aaaa! Vai de mine! Ce căutăm noi aici?

COPILUL: Pe mine mă întrebi?

ACTORUL: Pe cine ai vrea să întreb? (arătând sala) Pe ei? (sălii) Voi ştiţi ceva, copii? Ştiţi cum am ajuns noi aici?

Din sală vin, probabil, tot felul de sugestii.

COPILUL: Mai bine ai recunoaşte!

ACTORUL: (din ce în ce mai speriat) Ce anume?

COPILUL: Ei, ce! Că tu ne-ai "teleportat" în pădurea asta minunată!

ACTORUL: (disperat) Ce am făcut?! Poate visez. Poate am un coşmar. (sălii) Da, da, să ştiţi că asta e! Am adormit în timp ce încercam să-i spun o poveste. (unui copil din primul rând) Ce ar fi dacă mi-ai da tu două palme? Vreau să mă trezesc. (copilul din sală îl plezneşte) Aaaa! Înseamnă că nu dorm! Poate am murit şi am ajuns... în Rai. Atunci de ce îmi mai bate inima? (lui Mihăiţă, plângăcios) Te rog frumos, explică-mi unde suntem! Simt cum înnebunesc. De dormit nu dorm, de murit n-am murit. Unde suntem?!

COPILUL: (foarte încântat) Hai, nu te mai preface! Unde să fim altundeva, decât în scamatoria ta? Te-am văzut eu cum făceai în emisiune. Mereu erai disperat după o scamatorie. Acum nu mai e cazul să te agiţi, nu te filmează nimeni.

ACTORUL: Mihăiţă, uite, mă jur pe ce vrei tu! N-am făcut nici o scamatorie!

COPILUL: (prietenos) Ei, lasă. Nu fi modest. Recunosc că nu te-am crezut în stare, dar acum m-am convins definitiv şi te felicit. (arătând spre sală) Le voi spune şi colegilor la şcoală, cât de grozav eşti. Fii liniştit!

ACTORUL: (spăşit) Mihăiţă! Trebuie să-ţi fac o mărturisire... (jenat) Te-am minţit. (apoi sălii) Da, am minţit, copii! Nu ştiu să fac scamatorii. Tot ce vedeaţi voi la televizor erau într-adevăr trucaje. Ai avut dreptate, Mihăiţă. Sunt un mare mincinos. Şi te rog, dacă poţi, să mă ierţi... (apoi agitat) Dar acum trebuie să ne unim forţele! Trebuie să ne întoarcem acasă!

COPILUL: (dansează cu una dintre flori) Vrei să-mi spui că nu tu m-ai adus aici? În locul acesta minunat în care copacii, florile şi cerul sunt mai frumoase decât tot ce am văzut eu până acum?

ACTORUL: (stăpânindu-şi cu greu nervozitatea) Da. Asta vroiam să spun!

COPILUL: Vezi că-ţi creşte nasu', Pinocchio! Dacă nu m-ai adus tu, atunci cine să mă fi adus?

ACTORUL: (disperat) Habar n-am!

Copilul îi face semn să tacă şi-l trage de mânecă într-un tufiş. În scenă îşi face apariţia Mama Vitregă, urmată de Oglindă.

Scena 6

Mama Vitregă, Oglinda, Actorul, Copilul

La apariţia Mamei Vitrege pădurea începe să "tremure", copacii îşi acoperă "ochii" cu crengile, iar cerul se întunecă, pregătindu-se de furtună. Mama Vitregă pare cu mult mai bătrână decât cea cu care s-au obişnuit copiii, iar hainele ei de regină sunt rupte şi ponosite.

MAMA VITREGĂ: (strigând) Oglinda! Unde îmi este Oglinda?!

După câteva secunde, intră în scenă gâfâind o "femeie-oglindă". Pe cap are fixată o oglinjoară spartă, iar trupul îi este acoperit cu un material care imită lemnul.

OGLINDA: Aici sunt, Luminăţia Voastră!

MAMA VITREGĂ: "Oglindă, oglinjoară spune-mi cine e cea mai frumoasă din ţară?"

OGLINDA: (linguşitoare) "Eşti prea frumoasă, Mărită Doamnă..."

MAMA VITREGĂ: Aşa e.

OGLINDA: (ezitant) "...dar de o frumuseţe rece, iar Albă ca Zăpada de mii de ori te întrece."

Oglinda se fereşte, se teme să nu fie lovită.

MAMA VITREGĂ: Cine? Copila?!

Mama Vitregă începe să râdă strident. La câteva secunde, se aude un zgomot foarte puternic, semn că cineva a închis cartea de poveşti în lumea noastră. Scena se umple de praf. Mama Vitregă şi Oglinda arată acum, că sunt prăfuite din creştet până-n tălpi, şi mai jalnic.

MAMA VITREGĂ: (disperată) Ce faci, mucosule?! De ce-ai închis cartea?

OGLINDA: (strănută) Puf! Ce de praf! Băiatul ăsta cred că n-a mai pus mâna pe o carte de poveşti de secole. (strănută din nou)

MAMA VITREGĂ: (privind în sus) Deschide-o imediat! N-auzi?!

OGLINDA: N-aude şi nici nu-l mai interesează. Mai nou se plictisesc foarte repede... Nu ştiu ce se întâmplă. Nu mai au răbdare să citească povestea până la capăt. (strănută)

MAMA VITREGĂ: Poate n-am râs eu cum se cuvine. Da capo!

Mama Vitregă vrea să mai râdă încă o dată, dar nu reuşeşte. Începe să tuşească.

OGLINDA: Sunt frântă... Am nevoie de nişte zile libere...

MAMA VITREGĂ: Termină cu smiorcăiala! Nu mai văd nimic!

O şterge cu mâneca, până când Oglinda devine din nou curată. Mihăiţă se ridică din ascunzătoare, încercând să le vadă mai bine pe cele două, dar Actorul îl trage înapoi.

MAMA VITREGĂ: Aaaa! Cine e asta?!

OGLINDA: Având în vedere că Înălţimea Voastră se află în faţa mea (face o plecăciune), iar eu nu sunt nimic altceva decât o biată oglindă, "asta" nu puteţi fi decât dumneavoastră.

MAMA VITREGĂ: Vai, ce am îmbătrânit!

Oglinda începe să râdă, dar se opreşte brusc sub privirile ameninţătoare ale Mamei Vitrege.

MAMA VITREGĂ: (îşi întinde faţa) Necazurile! Mi-au scos peri albi copiii ăştia! Uită-te şi tu în ce hal m-au adus!

OGLINDA: Nu pot. (aparte) Din păcate...

MAMA VITREGĂ: Parcă aş fi o sperietoare. Slabă. Palidă. Plină de riduri. Şi când te gândeşti cum arătam nu mai departe de acum cinci ani. Eram răpitoare! Gurile rele spuneau că aş fi fost chiar mai frumoasă decât Albă ca Zăpada. Şi, bineînţeles, mult prea bine pentru o mamă, fie ea vitregă sau nu. Ştii...

Mama Vitregă îi face semn Oglinzii să se apropie, apoi o ia de după umeri.

MAMA VITREGĂ: Am auzit nişte zvonuri. Cred că vor să mă treacă la Baba Cloanţa.

OGLINDA: (fals afectată) Aaaa!

MAMA VITREGĂ: Spuneau că mi-ar fi trecut vremea, că n-aş mai fi în putere... Ha!

OGLINDA: Ha!

MAMA VITREGĂ: Precis trage sforile Mama Vitregă, din povestea Cenuşăresei. Crede că dacă e mai tânără poate ajunge şi Împărăteasă peste noapte.

OGLINDA: (ţâţâie dezaprobator) Ce să-i faci? Unii nu se mulţumesc c-o poveste. Le vor pe toate!

MAMA VITREGĂ: De când nu mai citesc copiii poveşti, fiecare are impresia că povestea celuilalt e mai citită, mai sigură. Nimeni nu mai munceşte.

OGLINDA: Nimeni! În afară de noi.

MAMA VITREGĂ: Nici măcar Albă ca Zăpada. Toată ziua stă şi roade acadele.

OGLINDA: E revoltător!

MAMA VITREGĂ: Când o văd cum s-a îngrăşat, mă apucă disperarea. Nici nu-mi mai vine să o mai otrăvesc.

OGLINDA: Vine.

MAMA VITREGĂ: Cine vine, dragă?

OGLINDA: (în şoaptă) Albă ca Zăpada.

MAMA VITREGĂ: Şi dacă vine, ce? N-are voie?! Doar trăim într-o ţară liberă. Aici poate veni oricine. De plecat, se pleacă mai greu...

Scena 7

Aceeaşi, Albă ca Zăpada, apoi Prinţul şi Piticii

Albă ca Zăpada coboară pe un leagăn împodobit cu flori. Are o privire distrată şi zâmbitoare. În mână are o pungă de acadele, din care se serveşte cu frenezie.

ALBĂ CA ZĂPADA: Nu mai fiţi supărate. Va deschide din nou cartea de poveşti. Veţi vedea.

OGLINDA: Da, da! Când va face plopu' pere şi răchita micşunele!

ALBĂ CA ZĂPADA: Nu vreţi nişte bomboane?...

OGLINDA: (curioasă) De care?

Mama Vitregă o trage pe Oglindă şi cele două îi întorc spatele, supărate, Albei ca Zăpada. Se comportă ca două fetiţe certate cu a treia.

MAMA VITREGĂ ŞI OGLINDA.: Nu!

COPILUL: Vreau eu, Albă ca Zăpada! Vreau eu!

Actorul îl trage în jos pe Mihăiţă înainte ca Albă ca Zăpada, nedumerită, să apuce să-l vadă. Copiii din sală reacţionează, rumoare.

ALBĂ CA ZĂPADA: Unde eşti? Unde sunteţi?

Albă ca Zăpada

Oglinda îi vede pe Prinţ şi pe Pitici cum trec încolonaţi şi încruntaţi nevoie mare, dintr-o parte în alta a sălii. Din cauza felinarelor ei luminează sala, moment în care Mama Vitregă îi vede pe unii dintre copiii din primele rânduri.

OGLINDA: Uite-l pe Prinţ! Şi pe Pitici! Hei!... Veniţi încoace! ...

ALBĂ CA ZĂPADA: Unde?

MAMA VITREGĂ: Dacă-ţi arătam un baton de ciocolată, îl vedeai imediat! (indicând direcţia) Acolo!

Prinţul şi Piticii se opresc pentru o secundă şi îşi aruncă şepcuţele pe jos, după care ies din sală.

COPILUL: (Actorului) Ce fac?

ACTORUL: Cred că-şi dau demisia.

ALBĂ CA ZĂPADA: (plângând) Pleacă... Ne părăsesc...

Scena 8

Mama Vitregă, Albă ca Zăpada, Oglinda, Actorul şi Copilul

Mama Vitregă se apropie de marginea scenei şi priveşte mai atentă în sală. O trage de mânecă pe Oglindă încercând să-i arate copiii, dar aceasta e mult prea preocupată de plecarea neaşteptată a Prinţului şi a Piticilor.

OGLINDA: (dispreţuitoare) Ducă-se! Ce cred ei? Că, dacă fug aşa dintr-o poveste-n alta, scapă? Aiureli! N-ai unde să te ascunzi. Nimeni nu ştie ce poveste urmează să... (face semn de tăiere a beregatei)... dispară.

Oglinda îi vede pe copiii din sală şi o atenţionează şi pe Albă ca Zăpada. Aceasta încearcă să se apropie de ei, dar nu reuşeşte. Mimează că s-ar lovi de un zid.

ALBĂ CA ZĂPADA: Copiii...

MAMA VITREGĂ: Numai ei sunt vinovaţi pentru harababura din lumea noastră. (celor două) Ştiţi de ce? Pentru că nu ne mai citesc poveştile.

OGLINDA: Da. Îi plictisim.

ALBĂ CA ZĂPADA: Nu cred. (sălii) Voi citiţi poveşti, copii. Nu-i aşa?

MAMA VITREGĂ: Cum, cum? (copiilor) Vreţi să-mi spuneţi că n-am dreptate?

Copiii din sală se apără. Hărmălaie.

MAMA VITREGĂ: Las' că vă ştiu eu! Mai bine vă uitaţi în cutiile acelea luminoase, în care se împuşcă tot timpul Vânătorii între ei.

ALBĂ CA ZĂPADA: De ce se împuşcă?

MAMA VITREGĂ: (confidenţial) Probabil n-au Lupi acolo. De unde vrei să ştiu eu?

OGLINDA: Şi cum se numesc cutiile acelea fermecate?

MAMA VITREGĂ: (doctă) Le spun TELEIZVOARE. Iar imaginile sunt FLIME.

OGLINDA şi ALBĂ CA ZĂPADA: (sălii) Ce sunt?! Flime?

Copiii le corectează.

MAMA VITREGĂ: (se corectează) FIL-ME. Filme de groază. (acuzator, sălii) Se uită la filme de groază sau cu cară-te (karate), în loc să citească poveşti! Şi te mai miri atunci de haosul care domneşte aici?

ALBĂ CA ZĂPADA: Cine domneşte?

MAMA VITREGĂ: Priviţi în jurul vostru!

OGLINDA şi ALBĂ CA ZĂPADA: Unde?

Oglinda şi Albă ca Zăpada privesc în jur dezorientate şi speriate.

MAMA VITREGĂ: (acuzator, sălii) Din cauza lor personajele de poveste nu se mai simt iubite! Şi-au început să se teamă!

OGLINDA: (plângăcioasă) Mie nu mi-e frică!

MAMA VITREGĂ: (către Albă ca Zăpada) Ştiţi foarte bine că, dacă o poveste rămâne necitită timp de un an de zile, dispare şi toate personajele mor. Nici noi nu mai avem mult. Uitaţi-vă în ce hal am ajuns.

OGLINDA: (plângând) În ultimul!

MAMA VITREGĂ: (Oglinzii) Linişte!

ALBĂ CA ZĂPADA: (cu gura plină de bomboane) Cu noi nu se va întâmpla aşa ceva. Albă ca Zăpada (se arată pe sine) e una dintre cele mai îndrăgite poveşti.

MAMA VITREGĂ: Şi tu te mulţumeşti cu atât?

ALBĂ CA ZĂPADA şi OGLINDA: Da!

ALBĂ CA ZĂPADA: Adică, nu...

MAMA VITREGĂ: Nu te revoltă ce se întâmplă cu confraţii noştri din cauza oamenilor? Dacă aş pune mâna măcar pe ei, le-aş arăta eu lor.

Vrea să prindă pe cineva din primele rânduri, dar nu reuşeşte din cauza zidului imaginar. Oglinda se întoarce şi Mama Vitregă îi vede pe Actor şi pe Mihai cum încearcă să treacă neobservaţi prin spatele lor.

Scena 9

Aceleaşi, Actorul, Copilul

MAMA VITREGĂ: Cine-i acolo?

ALBĂ CA ZĂPADA: Cine sunteţi voi?!

Cei doi apar cu mâinile ridicate. Pe tot parcursul scenei Mihai studiază, destul de intrigat, personajele de poveste. Le atinge şi încearcă să-şi dea seama ce e în neregulă cu ele. De ce sunt atât de supărate? De ce sunt atât de prăfuite?

ACTORUL: Oameni de bine.

COPILUL: (intrigat de aspectul ei exterior) Tu eşti Albă ca Zăpada?... Iar tu eşti...

OGLINDA: Spartă! Ştiu! Chiar trebuie să-mi aminteşti asta de fiecare dată?

COPILUL: Sunt în Lumea Poveştilor?...

ALBĂ CA ZĂPADA: Unde altundeva? Eu sunt Albă ca Zăpada! Tu cine eşti?

ACTORUL: (cu mâinile ridicate) Suntem oameni de bine!

Mihai îi atinge rochia. Albă ca Zăpada îl priveşte uimită. Iar Oglinda se trage de lângă el. Comportamentul Copilului i se pare deplasat.

MAMA VITREGĂ: Când vă întreabă fata mea cine sunteţi, nu bateţi câmpii! Răspundeţi frumos şi limpede. Altfel vă arunc în beci, să vă mănânce şobolanii! Aţi priceput?!

ACTORUL: Da, doamnă!

MAMA VITREGĂ: Doamnă?...

Albă ca Zăpada îi suflă Actorului următoarea replică, pe care acesta o reproduce crispat.

ACTORUL: Da, Înălţimea Voastră!

MAMA VITREGĂ: Aşa mai merge. Aşadar, cine sunteţi voi?

COPILUL: (atinge rochia Mamei Vitrege) Ai rochia ruptă.

ACTORUL: Păi... eu sunt actor, iar copilul acesta este băiatul prietenului meu. Încercam să-i spun o poveste şi nu ştiu cum am ajuns aici.

MAMA VITREGĂ: Ăsta-i nebun!

ALBĂ CA ZĂPADA: Poate i-ai luat prea tare. (apoi actorului) După îmbrăcăminte nu prea îmi dau seama. Prinţ, cumva?

MAMA VITREGĂ: Ţi-ai găsit. Nu vezi ce urât e?

ALBĂ CA ZĂPADA: Vânător?

COPILUL: Albă ca Zăpada, eu ştiu că tu eşti bună şi nu ne vei face nici un rău, aşa că dă-mi voie să mă prezint! Pe mine mă cheamă Mihai. Sunt un copil foarte cuminte. Iar el e prietenul tatălui meu, de profesie actor.

ACTORUL: (către Albă ca Zăpada) Sărut mâinile!

ALBĂ CA ZĂPADA: (repetă cuvântul derutată) Actor?

MAMA VITREGĂ: Şi piticu-i nebun! (lui Mihăiţă) Nu mai pune mâna pe mine!

COPILUL: Eu nu sunt pitic. Sunt copil!

ALBĂ CA ZĂPADA: Dar la noi nu există actori. Nici copii pe care să-i cheme Mihai şi nici simpli tătici. Copiii de la noi se numesc Hansel sau Gretel, iar tăticii sunt cu toţii Împăraţi, Vânători sau cel puţin Pădurari.

MAMA VITREGĂ: Eu una nu înţeleg de ce te mai chinui cu ei? Nu vezi că şi-au pierdut minţile?!

ACTORUL: Nu ne-am pierdut nimic! Suntem oameni, nu personaje de poveste. Atâta tot!

MAMA VITREGĂ: Atâta tot?... (arătând sala) Sunteţi oameni? Cum aţi ajuns aici?...

ACTORUL: Habar n-am cum am ajuns, dar am ajuns.

MAMA VITREGĂ: (se apropie ameninţătore de ei) Nu se poate să am eu un asemenea noroc... Aşadar voi sunteţi cei care nu ne citiţi poveştile?

ACTORUL: Mihai! Salvează-te!

Actorul şi Copilul o iau la sănătoasa. Oglinda vrea să-i ajungă din urmă, dar Mama Vitregă o opreşte.

MAMA VITREGĂ: Lasă-i! Avem nevoie de întăriri. Voi strânge toţi Balaurii, Zmeii şi Căpcăunii şi-i voi pune pe urmele lor. S-a zis cu ei!

Iese împreună cu Oglinda.

ALBĂ CA ZĂPADA: Mamă! Să nu faci asta, te rog frumos! (apoi sălii) Vai de mine! Cum să-i ajut? Dacă-i prind, sigur îi mănâncă! De-abia aşteaptă să se răzbune măcar pe doi dintre reprezentanţii oamenilor, pentru necazurile pe care ni le fac. Nici eu nu sunt de acord cu faptul că unii dintre voi nu mai citiţi poveşti, dar aş vrea să găsesc o rezolvare paşnică a problemei. Cum să fac? La cine să-i trimit? A, da, da! La Vrăjitorul din Oz. El va şti cum să-i ajute.

(sălii) De ce? Pentru că Vrăjitorul este cel mai înţelept personaj de poveste! Fug să-l anunţ. (încurcată, sălii) Unde fugeam?...

Copiii îi împrospătează memoria.

Scena 10

Actorul, Copilul

Cei doi îşi fac apariţia, frânţi de oboseală.

ACTORUL: Stai! Nu mai pot. Mai am puţin şi... mor...

COPILUL: (gâfâind) Nici eu nu mai pot fugi.

Actorul cade în genunchi.

ACTORUL: Vai de capul şi de zilele noastre. (sălii) Aţi văzut ce s-a întâmplat? Cine şi-a bătut joc de noi, aducându-ne aici? Doamne Dumnezeule! Scapă-mă, că am familie, am nevastă, am copii...

COPILUL: Ai copii?

ACTORUL: N-am încă..., da' promit să fac! (disperat) Am să fac milioane de copii, numai scapă-mă de aici!

COPILUL: N-ai de gând să încetezi? Îmi strici tot cheful!

ACTORUL: Cheful?...

COPILUL: Da! Nu-ţi dai seama unde am ajuns? (fericit, îl prinde de mână şi-l scutură) Suntem în Lumea Poveştilor!

ACTORUL: Şi?

COPILUL: Cum, şi? Poţi să te bucuri! Ai ajuns într-un loc fermecat, unde n-ai visat să ajungi vreodată. Eu ţin să te anunţ că sunt foarte încântat. Cred că este cea mai fericită zi din viaţa mea! Când mă gândesc că am vorbit şi cu Albă ca Zăpada, mă cuprinde ameţeala.

ACTORUL: De Mama Vitregă ai uitat? N-ai văzut ce fioroasă era?

COPILUL: Fii liniştit! Ne va ajuta Albă ca Zăpada să scăpăm. E aşa de palpitant. Mor de fericire!

ACTORUL: Copilul ăsta e iresponsabil! Ce mă fac, ce mă fac?

COPILUL: Şi când te gândeşti că eu nu mai credeam de mult în basme... (se întristează uşor) Mă simt vinovat într-un fel.

ACTORUL: Tocmai asta e, Mihăiţă! Poveştile trăiesc datorită iubirii noastre. Iar acum, când cei mai mulţi dintre copii nu le mai citesc, ele sunt pe cale de dispariţie. N-ai văzut cât de schimbate erau personajele astea?

COPILUL: Şi supărate... (copiilor din sală) Pe noi.

ACTORUL: Supărate? Cam puţin spus, având în vedere că vroiau să ne mănânce.

Scena 11

Actorul, Copilul, Scufiţa Roşie, Lupul

SCUFIŢA ROŞIE: Stai, că trag!

Actorul şi Copilul ridică din nou mâinile, dar observă că Scufiţa Roşie nu li se adresa lor, ci Lupului. Cele două personaje de poveste sunt atât de absorbite de mica lor dispută, încât nici nu-i observă pe intruşi. Lupul e năpârlit, iar Scufiţa e îmbrăcată cu mantaua Vânătorului, pe care o poartă deasupra rochiţei ei ponosite. Pe cap are scufia Bunicuţei.

LUPUL: Scufiţo, draga mea, tu nu eşti Vânătorul! Eşti o fetiţă cuminte şi drăgălaşă... Ai uitat? O fetiţă pe care o îndrăgeşte oricine de cum o vede...

Scufiţa Roşie îşi încarcă puşca, în timp ce-i aruncă Lupului o privire crâncenă.

LUPUL: (îngrozit) Nu trage! Nu mai fac, Scufiţo! Pe cuvântul meu de Lup de onoare!

SCUFIŢA ROŞIE: Iar minţi, lighioană prăpădită? Unde ai fost ieri?!

LUPUL: Am avut nişte treburi importante de rezolvat.

Încearcă să-i împingă cu ghearele vârful puştii.

SCUFIŢA ROŞIE: Nu pune mâna pe puşcă, că nu mai răspund de acţiunile mele! (îi tremură mâinile) M-ai adus la disperare!

LUPUL: Păi tocmai din cauza asta. Dacă se descarcă? Copiii n-au voie să se joace cu armele. Şi nici părinţii lor... Nici măcar Vânătorii n-ar fi bine să...

Scufiţa Roşie trage. Îl ratează la mustaţă.

LUPUL: Câtă violenţă, în poveştile astea. Uuuu!

COPILUL: Ce s-a întâmplat cu ea?

ACTORUL: Cred că a suferit o schimbare de personalitate.

COPILUL: Se poartă ca un Vânător?...

Actorul dă din cap afirmativ şi-l trage pe Mihai înapoi în tufiş. Lupul tremură din toate mădularele şi-i clănţăne dinţii.

LUPUL: (tremurând) Pentru numele lui Grimm, Scufiţo, nu trage!

SCUFIŢA ROŞIE: (îi bate obrazul) Îndrăzneşti să-l pomeneşti, când tu nu-ţi faci datoria?! Una ai şi tu - să mă mănânci pe mine şi pe Bunică - şi nici pe aceea nu eşti în stare să o duci la îndeplinire.

LUPUL: Promit solemn că mâine vă halesc pe amândouă!

SCUFIŢA ROŞIE: Nu mai spune. Da' ieri, când s-a deschis cartea cu povestea noastră, unde erai?

LUPUL: Aveam puţină treabă...

Lupul vrea să fugă, dar Scufiţa trage un foc în aer.

Lupul şi Scufiţa Roşie

SCUFIŢA ROŞIE: Cred şi eu că aveai. Cu Setilă, din povestea Harap Alb. (când îşi dezveleşte coşul; în el nu mai are decât cozonacul)

LUPUL: Setilă? Nu-l cunosc...

SCUFIŢA ROŞIE: Unde aţi pus sticla cu vin a Bunicuţei?!

LUPUL: Noi? Adică, eu?...

Lupul încearcă să scape mergând cu spatele, dar Scufiţa Roşie îşi încarcă din nou puşca şi înaintează spre el.

SCUFIŢA ROŞIE: Suflă!

LUPUL: (îşi duce laba în dreptul inimii) Se poate, Scufiţo? Aşa mă ştii tu pe mine? Eu nu beau decât sirop!

Scufiţa întoarce capul, scârbită de răsuflarea urât mirositoare a Lupului.

SCUFIŢA ROŞIE: Aşadar, aveau dreptate Piticii.

LUPUL: Cine? Nişte mincinoşi, Scufiţo!

În momentul respectiv îi cade o sticluţă din buzunar. Scufiţa ia sticla de jos şi se îndreaptă spre el.

SCUFIŢA ROŞIE: (îl ocheşte) Până aici ţi-a fost, lighioană rea ce eşti!

În următoarea secundă Scufiţa Roşie şi Lupul se opresc din mişcare. Se aude cum cineva răsfoieşte paginile unei cărţi. Scufiţa Roşie, îşi dă jos haina Vânătorului şi rămâne în costumaţia ei de fetiţă. Lupul răsuflă uşurat.

SCUFIŢA ROŞIE: (suavă, ca în poveste) "A fost odată ca niciodată o fetiţă zglobie şi drăgălaşă, pe care o iubea oricine de cum o vedea. Dar mai dragă decât oricui îi era ea bunicii, care nu ştia ce daruri să-i mai facă. Odată, bunica îi dărui o scufiţă de catifea roşie. Şi, pentru că-i şedea tare bine şi nici nu mai vroia să poarte altceva pe cap, o numiră de atunci Scufiţa Roşie."

Se aude din nou cum cineva închide cartea. Lupul se trage înapoi, crezând că fetiţa vrea să-l împuşte. Scufiţa Roşie sare pe loc, foarte necăjită, după care se aşază şi începe să plângă. Lupul se apropie precaut, încercând să o consoleze. În acelaşi timp, însă, vrea să şi pună laba pe puşcă.

LUPUL: Nu te necăji, Scufiţo.

SCUFIŢA ROŞIE: (se ridică furioasă) Numai din cauza ta nu-i mai interesează povestea noastră!

LUPUL: Nu trage!

SCUFIŢA ROŞIE: Nu mai trag. Mi-a venit o idee mai bună!

LUPUL: Bravo, Scufiţo! Aşa te vreau, fata Lupului! Hai să te muşc. Pardon, să te pup!

SCUFIŢA ROŞIE: (ştergându-şi lacrimile) Aş face oricum moarte de Lup degeaba... Mai bine te înlocuim. Doar sunt atâţia lupi flămânzi în pădure.

LUPUL: Cum? Tocmai mie vrei să-mi faci una ca asta, Scufiţo? Vrei să mă laşi pe drumuri?

SCUFIŢA ROŞIE: (se îndreaptă spre ieşire) Da. Chiar acum mă duc s-o anunţ pe Bunicuţă...

LUPUL: Nu se poate! Pentru povestea asta aveţi nevoie de un Lup destoinic, nu de un începător! (se aruncă la picioarele ei) Scufiţo! Nu mai fac! Promit!

SCUFIŢA ROŞIE: Prea târziu!

Scufiţa Roşie îl împinge cu piciorul şi iese.

LUPUL: (plângăcios) Scufiţo... (apoi, aparte) Reao!

Scena 12

Lupul, Copilul, apoi Actorul

Lupul se aşează pe marginea scenei şi se adresează sălii. Îşi scoate o sticluţă de sirop din buzunar şi, pe parcursul monologului, mai trage câte o duşcă. Pe sticlă e lipită o etichetă pe care scrie clar, cu litere de-o şchiopă: SIROP DIN FRUCTE DE PĂDURE.

LUPUL: (vorbeşte cu dificultate) Scufiţa asta e în stare să mă nenorocească. Să mă lase pe drumuri, nu alta. S-a făcut aşa de rea în ultimul timp, de nici nu mai ştii cine e de bună credinţă în toată povestea asta. Eu sau ea? (gest inversat) Şi auzi ce-mi reproşează? Că i-aş fi "ştiut, ştuit"... şutit sticla... (privind sticla) De vin. Minciuni sfruntate! (arată sticla sălii) Eu nu beau decât sirop din fructe de pădure, făcut din fragi şi mure. "Scufia" e dezinformată. Aşa-i şi trebuie, dacă se ia după Pitici. Ăştia, cum nu prea au treabă în povestea lor, şi-au găsit altă ocupaţie mai selectă - aceea de bârficioşi. (îşi bate

obrazul) Nu le-ar fi ruşine şepcuţelor! Uite cum distrug ei viaţa unui Lup destoinic. Aşa, cu vorbe aruncate în vânt.

Prima etichetă se dezlipeşte într-un colţ, lăsând să se vadă că mai există încă una dedesubt. Nu se vede însă ce scrie pe aceasta din urmă!

LUPUL: Şi, acum, iată-mă pe drumuri. Fără slujbă... Fără perspectivă... Alungat de toţi... (începe să plângă, să urle la lună) Lasă, c-o să le pară lor rău după mine, când vor vedea că m-au dat afară din poveste, nevinovat! Ce cred ei? Că, dacă aduc un alt Lup, scapă? (explicativ, sălii) Nimeni n-o să scape! Pentru că nu mai citiţi poveşti! Aia e! (patetic) Nu ne mai iubiţi... Şi vom... (începe să plângă) Eu din cauza asta şi beau... sirop. De frică. Adevărul este că mi-e teamă să nu dispară şi povestea noastră ca şi celelalte. Se apropie sfârşitul lumii, ce mai! Uuuu! Aşa că mai bine îmi înec amaru', să nu ştiu când vine.

Din tufişul în care stăteau ascunşi Actorul şi Copilul se aude o mică ceartă în surdină.

ACTORUL: Nu te duci nicăieri!

COPILUL: Ba, da! Mi-a venit o idee!

ACTORUL: Stai aici, că ne mănâncă pe amândoi!

Lupul se întoarce să vadă de unde vine zgomotul şi îi vede.

COPILUL: De ce eşti supărat, Lupule?

LUPUL: (oftează) Eh! Adineauri ne-a închis un copil cartea-n bot... (privindu-l) Tu din ce poveste eşti, "Spiridoiule"?

COPILUL: Nu sunt Spiriduş, sunt copil.

LUPUL: (îşi priveşte bănuitor sticla) Poftim?

COPILUL: Da! Sunt un copil care te iubeşte foarte mult, Lupule. Nu fi necăjit! Te ajutăm noi...

LUPUL: (derutat total) Care noi?

COPILUL: Eu şi prietenul meu, Actorul. M-am gândit că ar putea face un filmuleţ minunat despre ce se întâmplă acum în Lumea Poveştilor. După vizionarea lui, sunt convins că foarte mulţi copii vor începe să citească din nou poveşti.

LUPUL: (confuz) Serios?!.. Da' acum de ce nu mai citesc? De ce nu mai cred în existenţa noastră?!

COPILUL: Pentru mulţi copii sunteţi doar nişte invenţii...

LUPUL: (nu înţelege cuvântul) Cum, cum?

COPILUL: (explicativ) Scorneli.

LUPUL: Adică, ce vreţi să-mi spuneţi? Că dinţii ăştia ascuţiţi n-ar fi adevăraţi?! Sau că blana mea stufoasă şi ghearele mele lungi sunt scorneli?!

Lupul se arată, în toată splendoarea lui, sălii şi lui Mihăiţă.

ACTORUL: Domnule Lup! Nu cred că e cazul să vă supăraţi. Pe noi ne-aţi convins. (speriat, îl trage pe Mihai spre el) Şi vom avea grijă, la rândul nostru, să-i convingem şi pe alţii de existenţa dumneavoastră. (explicativ) Prin

emisiunea pe care o vom face. (în şoaptă, Lupului) De povestea Scufiţa Roşie promit să mă ocup în mod special.

LUPUL: (fericit) Vorbiţi serios? Vai, vă mulţumesc! Aţi făcut un Lup fericit! Vă mulţumesc, dragii mei!

COPILUL: Vine Mama Vitregă!

ACTORUL: Auăleu! (Lupului) Scuzaţi-ne, vă rog! Avem program de jogging.

Cei doi ies alergând.

Scena 13

Lupul, Mama Vitregă, Oglinda, figuraţie

Mama Vitregă şi Oglinda îşi fac apariţia însoţite de o mulţime de Căpcăuni, Balauri şi Zmei.

LUPUL (contrariat, privind în urma lor): Program de ce?...

Când le vede pe Mama Vitregă şi pe Oglindă apropiindu-se, îşi ascunde sticla în buzunar.

MAMA VITREGĂ: Să-mi spui imediat cu cine vorbeai adineauri!

LUPUL: De ce strigi aşa? Vorbeam şi eu... singur.

MAMA VITREGĂ: Minţi!

OGLINDA: Mai erau încă două lighioane cu tine!

LUPUL: Treaba mea cu cine vorbeam. Ce vă priveşte?

MAMA VITREGĂ: Mă priveşte, pentru că urmărim doi oameni.

LUPUL: (sughite) Nu mai spune. De ce-i urmăriţi?

MAMA VITREGĂ: Lupule, tu iar ai tras la măsea!

Oglinda îl miroase.

OGLINDA: Categoric.

LUPUL: Vă rog frumos să nu mă jigniţi. Eu nu beau niciodată!

MAMA VITREGĂ: Îţi spun asta, pentru că numai un Lup cherchelit sau un prostovan putea să-mi pună o asemenea întrebare. Cum adică, de ce îi urmărim?

OGLINDA: (explicativ) Pentru că sunt oameni!

LUPUL: Aha.

MAMA VITREGĂ: Sunt oameni şi trebuie să plătească pentru dispariţia fraţilor noştri. Pentru asta îi urmărim!

OGLINDA: Înţelegi?

LUPUL: De unde ştiţi voi că sunt băieţi răi? Poate vor să ne ajute...

Lupul sughite din nou şi se clatină.

MAMA VITREGĂ: Tu de partea cui eşti? A lor sau a noastră?

LUPUL: (sughite) Eu întotdeauna am fost de partea mea!

MAMA VITREGĂ: Ăsta-i beat mort! Urmaţi-mă! Nu puteau ajunge departe.

Mulţimea se îndepărtează.

LUPUL: Să ştiţi că nu permit aşa ceva! Eu nu beau decât sirop, urâţilor! (apoi sălii) Ce, eram prost să-i dau de gol tocmai pe cei care îmi vor salva povestea? Mă duc să-i spun şi "Scufilei" vestea cea bună. Da' unde-o fi cărarea? Ah, uite-o! Hopa, sunt două! Pe care să o iau?

Lupul iese, împleticindu-se.

Scena 14

Actorul, Copilul, Mama Vitregă, Oglinda şi figuraţia

Actorul şi Copilul îşi fac din nou apariţia, după o alergătură zdravănă.

COPILUL: Ai văzut? Iar am scăpat! Nu ţi-am spus să nu-ţi mai faci atâtea probleme?

ACTORUL: Cât crezi că vom mai rezista aşa, o veşnicie?! Dacă rămânem aici? Ce vom face?

COPILUL: Devenim personaje de poveste!

ACTORUL: Ai înnebunit? Eu vreau să plec acasă! (sălii) Vreau acasă, copii!

COPILUL: (în şoaptă) Şşşş! Nu mai striga. Poate ne aud...

Mama Vitregă, Oglinda şi figuraţia se mai învârt puţin prin scenă, căutându-i pe cei doi cu felinarele.

MAMA VITREGĂ: (copiilor din sală) Pe unde au luat-o? Aha! Nu vreţi să-mi spuneţi! Las' că-i prind eu! (acoliţilor ei) Urmaţi-mă!

Mulţimea iese.

ACTORUL: (plângăcios) Vreau acasă.

COPILUL: Nu mai plânge că avem treabă. Nu vezi că s-a întunecat? Trebuie să găsim un adăpost peste noapte.

ACTORUL: Ai dreptate... Ce întuneric s-a făcut. Şi ce frig îmi este. Brrr!...

COPILUL: (cu un aer poznaş) Frig sau frică?

ACTORUL: Şi una şi alta. Na! N-auzi ce sinistru suflă vântul? Ia stai! Parcă se aud şi nişte voci ciudate prin apropiere.

COPILUL: Tot ce se poate. Doar suntem în Lumea Poveştilor... (accentuează) Noaptea. Nu mai ţii minte ce scria în aproape toate basmele?

ACTORUL: Nu...

COPILUL: Noaptea aparţine duhurilor rele, Căpcăunilor, Zmeilor şi Cotoroanţelor. În general, personajelor negative. Niciodată nu se ştie de unde poate sări în cârcă vreun Balaur, de exemplu, sau cine ştie ce altă lighioană.

ACTORUL: Râzi de mine, ai?! Obraznicule ce eşti! Lasă, discutăm noi acasă...

Scena 15

Actorul, Copilul, Balaurul, Mama Vitregă, Oglinda, figuraţie

Deodată se aude o muzică stranie şi, într-o lumină albăstruie, se iveşte silueta imensă a unui Balaur. Actorul întoarce capul şi-l vede primul.

ACTORUL: (cu voce tremurândă) Dacă mai ajungem vreodată acolo...

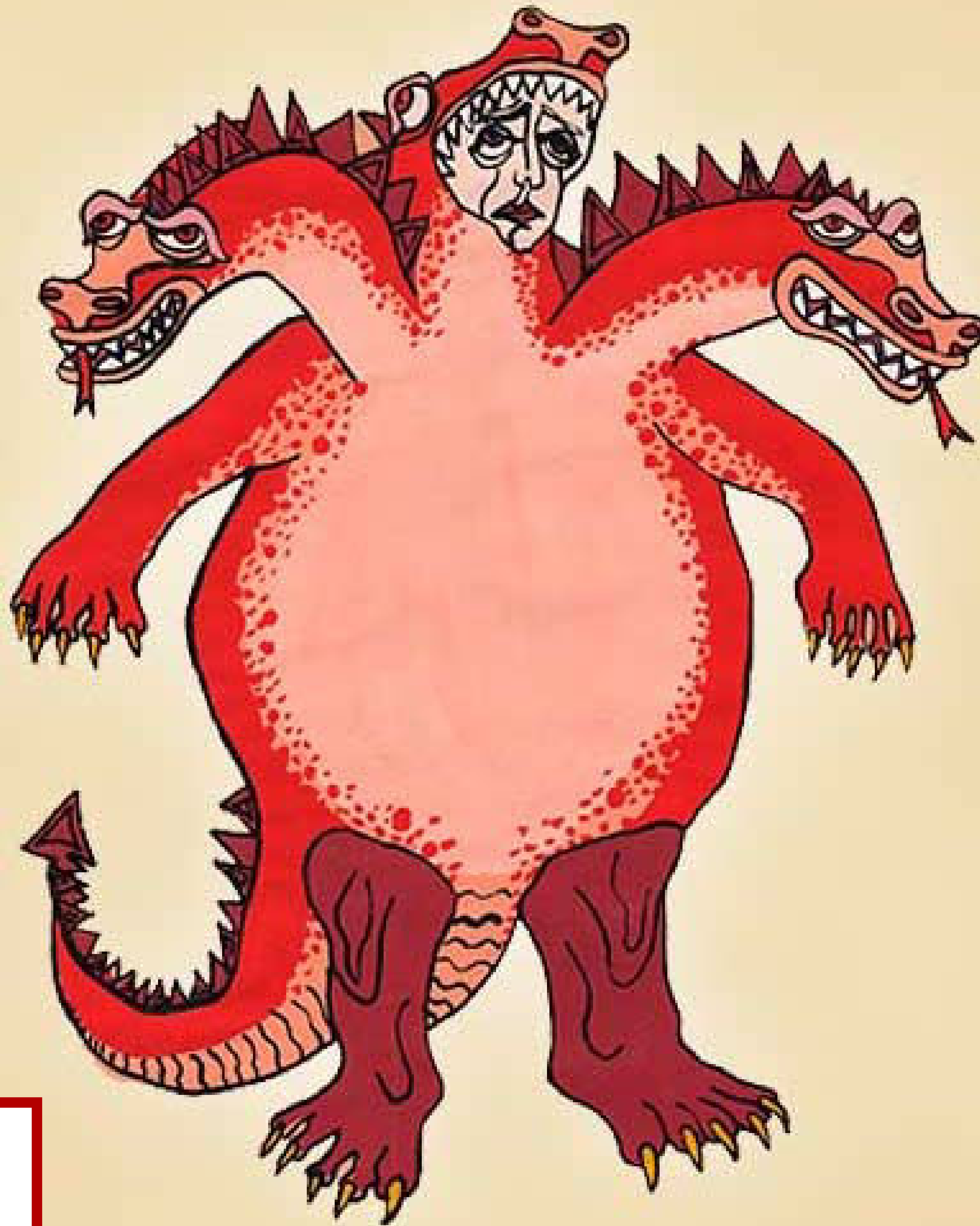
Apariţia Balaurului trebuie să fie impresionantă, însoţită de fum şi flăcări. Simultan, se aude cum cineva întoarce paginile unei cărţi.

BALAURUL: "Nu încercaţi să fugiţi, străinilor! Vă prăjesc de-ndată!"

ACTORUL: Vai de mine, domnule Balaur. Se poate? Departe de noi asemenea gânduri. Ne face chiar plăcere că v-am întâlnit... (îi dă un cot lui Mihai)

COPILUL: (vrăjit) Da, suntem încântaţi!

Cei doi fac câte o reverenţă.

Balaurul

BALAURUL: Şi eu mă bucur nespus de mult. (râzând fioros) Tot n-aveam nimic de mâncare în seara asta...

La scurtă vreme, se aude o respiraţie regulată, semn că cineva a adormit cu cartea în braţe. Actorul care interpretează Balaurul iese înecându-se, din cauza fumului scos pe nări, din "costumul de Balaur" şi rămâne într-un costum verde. Arată ca o râmă inofensivă. Actorul şi Copilul depun eforturi să nu izbucnească în râs.

BALAURUL: (îi dă un ghiont Actorului) Bună, nu? Nu mă pot stăpâni! Unele poveşti sunt atât de stângaci scrise...

COPILUL: (privind în sus) De ce nu mai citeşte?

ACTORUL: Şşşş! A adormit!

COPILUL: Uf! Tocmai acum! (în şoaptă, Actorului şi sălii) Era cât pe ce să devenim personaje de poveste!

Actorul îi dă un cot lui Mihăiţă, făcându-i semn să tacă.

BALAURUL: (privindu-l fix pe Actor) Cavaler?

ACTORUL: Nu...

BALAURUL: Foarte bine, foarte bine! Numai necazuri am cu ei. (priveşte în jur suspicios, apoi continuă) Mă tot gâdilă cu suliţele...

COPILUL: (prinzând curaj) Te gâdilă sau te rănesc?

BALAURUL: Ce vrei să spui? Că am îmbătrânit şi n-aş mai fi în stare să-mi fac treaba?

COPILUL: Adevărul e că ai cam năpârlit. Tot din cauza noastră?

ACTORUL: (şoptit) Mihai, încetează!

BALAURUL: (acuzator, copiilor din sală) Toţi năpârlim din cauza pruncilor care adorm cu cartea-n poală! Până la urmă se va stinge şi basmul nostru...

Se străduieşte să-şi aducă aminte care e numele basmului, dar nu-şi mai aminteşte. Priveşte în jur suspicios.

BALAURUL: (pe un ton ferm) Basmul nostru... Eh! Dar eu sunt mulţumit. Am avut o viaţă încununată de succese. Să fi văzut cum mă îngropau în flori după fiecare zi de muncă. (pierdut printre amintiri) Câte premii… Câte decoraţii…

Reintră în costumul de Balaur.

COPILUL: Iar acum ar fi cazul să te pensionezi. Nu?

BALAURUL: (nu înţelege) Ce să fac?

COPILUL: (explicativ) Să te retragi.

BALAURUL: Să mă retrag? Eu, care sunt cel mai grozav Balaur din Lumea Poveştilor? (nervos, scoate fum pe nări şi începe iar să tuşească) Niciodată!

ACTORUL: Vă rog, nu vă enervaţi. E copil. Nu ştie ce vorbeşte.

BALAURUL: (tuşind) Ce e?

ACTORUL: (corectându-se) Spiriduş. Un amărât de Spiriduş.

BALAURUL: Asta cam aşa este. (îşi drege glasul) N-am întâlnit până acum vreun Spiriduş în stare să vorbească aşa cum se cuvine. Toţi au probleme cu... (uită ce vroia să spună)

ACTORUL: Cu dicţia.

BALAURUL: Da, da, cu dinţii, cu limba. Iar Cavalerii, alte catastrofe. Unul n-a fost în stare să-mi facă faţă. Unul! De fiecare dată eram nevoit să mă trântesc singur pe jos. Sufeream cumplit! Păcat că nu m-aţi văzut niciodată. Pentru mine fiecare zi era o...

ACTORUL: O premieră.

BALAURUL: (încântat) O primioară... Era ca prima oară! Cum s-au schimbat vremurile... Acum e atâta teamă în jur. Din cauza asta nici nu mai munceşte nimeni. Totul se năruie...

COPILUL: Dacă s-ar găsi totuşi un Cavaler mai capabil, te-ar omorî, nu?

BALAURUL: Auzi, ce prostie? Cum să mor, când noi trăim de-a pururi în inima cărţilor?! Bineînţeles, dacă e citită povestea... (bolborosind, mai mult pentru sine) Suntem veşnici. Veşnici!

Balaurul încă visează. Se îndreaptă spre ieşire, dar se întoarce şi se adresează Copilului, pe un ton ciudat.

BALAURUL: Spiriduşule?

COPILUL: Da.

Balaurul îi cuprinde pe cei doi de după ceafă, imobilizându-i.

BALAURUL: Cum de nu ştii tu că noi, personajele de poveste, suntem veşnice?

ACTORUL: Se gândea la vremurile grele în care trăim. Nimeni nu mai citeşte... şi...

BALAURUL: (Copilului) Te pomeneşti că m-aţi minţit şi nu sunteţi de-ai noştri?

COPILUL: N-am minţit! Eu sunt Spiriduş, iar el e ...

ACTORUL: Nici eu nu mai ştiu cine sunt, dragă domnule Balaur.

BALAURUL: Nu cumva sunteţi oamenii de care m-a rugat Mama Vitregă să am grijă?

ACTORUL: În mod sigur nu suntem noi aceia. Garantat!

Mama vitregă, Oglinda şi figuraţia intră pe neaşteptate.

OGLINDA: Aici sunt!

MAMA VITREGĂ: I-am prins, băieţi, pe ei!

ACTORUL şi COPILUL: Ajutor!!!

MAMA VITREGĂ: Încercuiţi-i! Nu-i lăsaţi să scape!

Pe măsură ce se strânge cercul în jurul lor, cei doi se apropie unul de celălalt, se îmbrăţişează şi, după ce fac câţiva paşi în spate, cad într-o groapă (trapă).

ACTUL II

Scena 1

Hansel şi Gretel

E o dimineaţă de vis. În scenă îşi fac apariţia Hansel şi Gretel. Cei doi păşesc şi vorbesc sacadat, ca nişte marionete, semn că cineva - un copil din lumea noastră - se căzneşte să le citească povestea.

HANSEL: "Trăiau odată, la o margine de pădure, doi copii sărmani. Pe băiat îl chema Hansel."

GRETEL: "Iar pe FEIŢĂ... (reia, de data asta corect) Pe fetiţă o chema Gretel." (şoptit, lui Hansel) Ce face?

HANSEL: (şoptit, lui Gretel) Şşşş! Învaţă să citească.

GRETEL: (tot în şoaptă) De ce nu începe cu Abecedarul?

Copilul trânteşte cartea cât colo. Se aude o bufnitură puternică.

HANSEL: Uf, în sfârşit! (lui Gretel) Hai să mergem.

GRETEL: (se trânteşte pe jos) Nu mai pot! Mă dor picioarele!

Editura LiterNet, 2005

Hansel şi Gretel

HANSEL: Bine că, atunci când e vorba de mâncat turtă dulce, nu te doare gura.

GRETEL: Uite cine s-a găsit să vorbească. Haplea! Nu vezi cât eşti de gras?!

HANSEL: Nu sunt gras!

GRETEL: Ba da!

HANSEL: Ba nu!

GRETEL: Ba da!

HANSEL: Bine! Atunci, dacă eu sunt gras, află că tu eşti urâtă şi slabă ca o scobitoare. (sălii) Nu-i aşa?

GRETEL: Las' că te spun eu mamei, Hansel! Să vezi atunci ce are să te mai certe.

HANSEL: Puţin îmi pasă!

GRETEL: Vei lua şi bătaie. (îşi bate pumnii) Ne-ne-ne-ne-ne!

HANSEL: Nu mi-e frică de mama şi nici de o pârâcioasă ca tine, Gretel! Iar la Baba Cloanţa mă voi duce singur, dacă nu binevoieşti să te ridici.

GRETEL: N-ai decât!

HANSEL: La revedere.

GRETEL: Călătorie sprâncenată!

HANSEL: Să ştii că vorbesc serios. Plec!

GRETEL: N-ai plecat încă?

HANSEL: O să-ţi pară ţie rău. Ai să vezi tu!

Hansel se îndepărtează bombănind.

Scena 2

Aceiaşi, Copilul

În următoarele momente se aude un geamăt tocmai lângă locul unde stă Gretel.

GRETEL: Hansel!

HANSEL: Ce s-a întâmplat?

HANSEL: Am auzit un mormăit...

HANSEL: Şi?! Te pomeneşti că ţi s-a făcut frică. Ha! Ha! Ha!

GRETEL: Nu e momentul să-ţi dai importanţă! Uită-te mai bine cine e acolo. (indică direcţia)

HANSEL: Hai repede să-l vezi! E un băiat tare ciudat.

GRETEL: Cine ar putea fi?

HANSEL: Să fie Oliver Twist?... Uite, e murdar şi jerpelit...

GRETEL: (îl scutură pe Mihăiţă) Hei! Hei, trezeşte-te!

COPILUL: (bulversat) Ce s-a întâmplat?

GRETEL: Nu s-a întâmplat nimic. Dormeai lângă Prăpastia Vrăjitoarelor şi te-ai umplut tot de praf.

COPILUL: Care prăpastie? Care Vrăjitoare? (îşi pune mâna la cap, mimând durerea)

HANSEL: (către Gretel) Văd că e derutat rău. (adresându-se Copilului) Cum care? Asta!

Copilul, dezmeticindu-se, se uită la prăpastie, apoi la cei doi.

COPILUL: Voi cine sunteţi?

HANSEL: (preţios) Eu sunt Hansel, iar ea e sora mea Gretel. Din povestea "Hansel şi ... sora lui".

GRETEL: (bate din picior, alintată) Şi Gretel! Povestea "Hansel şi Gretel"!

HANSEL: (fetei) Bine, bine. (apoi Copilului) Tu cine eşti?

COPILUL: (plictisit, supărat) Treaba mea.

HANSEL: Treaba mea şi mai cum?

COPILUL: Treaba mea şi atât! Lăsaţi-mă în pace! De când am ajuns aici n-aud altă întrebare decât "cine eşti, cine eşti"? M-am plictisit. Gata!

GRETEL: Parcă ar semăna cu... (către Hansel)

COPILUL: (agresiv) Nu sunt nici Spiriduş, nici Pitic!

HANSEL: Nici nu vroiam să spunem aşa ceva. (Gretel se ascunde în spatele lui) Ne gândeam că ai putea fi (încercând să-l flateze)... Micul Prinţ.

GRETEL: (dezaprobator) Aşa murdar? Nu cred.

COPILUL: Uite, ce e! Vă spun cine sunt, dar după aceea vă evaporaţi. Da? Vreau să rămân singur.

Copiii îl aprobă.

COPILUL: Sunt un copil din realitate. Mă cheamă Mihai, am şase ani şi sunt elev la şcoala numărul nouă din sectorul patru. Mulţumiţi?!

După o clipă de stupefacţie, cei doi fraţi reacţionează în acelaşi moment.

HANSEL şi GRETEL: Ura! Ura!

COPILUL: (mirat) Ce v-a apucat?

HANSEL: (încântat, arată sala) Eşti de acolo?

GRETEL: Hai să te pup!

HANSEL: Povesteşte-ne despre lumea ta...

GRETEL: (sălii) Nu ştim mai nimic despre voi. (apoi copilului) Hai, povesteşte-ne!

HANSEL: Te rugăm! Cum e pe la voi?

Copilul ezită puţin, apoi, flatat de atenţia acordată, începe să povestească.

COPILUL: Păi, cum să fie... rău.

GRETEL: Rău?

COPILUL: Da, rău. În primul rând eşti nevoit să te trezeşti în fiecare dimineaţă la şapte.

GRETEL: Ca să mănânci dulciuri!

COPILUL: Nu! Ca să te duci la şcoală!

GRETEL: Unde?

HANSEL: (explicativ, lui Gretel) În cuşcă la Baba Cloanţa.

GRETEL: Aha!

COPILUL: Cam aşa ceva. E groaznic...

GRETEL: Ce vă fac acolo?

COPILUL: Eh! Da' ce nu ne fac teroriştii ăştia de profesori? Ne ascultă tot felul de lecţii grele.

GRETEL: (contrariată) Lecţii?

COPILUL: Da. Şi dacă te prind cumva că nu ţi-ai făcut tema, pac! Imediat îţi pun un patru în carnet. Nu-i interesează deloc problemele pe care le ai tu acasă, din cauza asta.

GRETEL: Ce probleme?

HANSEL: (fetei, doct) Probleme pe bază de nuia, dragă. Nimic nu înţelegi!

GRETEL: Aha... Dar acasă, ce faci?

COPILUL: Mă uit la filme cu karate... Asta până când apare tata şi stinge televizorul, bineînţeles. Pe motiv că ar fi mai bine să-mi fac temele sau să mă culc. Asta-i viaţă?!

HANSEL şi GRETEL: Nu e!

Hansel şi Gretel îi dau dreptate lui Mihăiţă, cu toate că n-au înţeles mare lucru din povestea lui.

GRETEL: E greu la voi, nu zic nu... Dar nici pe aici nu-i grozav. Mai ales acum. Spune-i tu Hansel!

HANSEL: Dispar o mulţime de poveşti. Şi toţi cred că voi sunteţi vinovaţi pentru asta. Spun că nu mai credeţi în ele ca altădată.

COPILUL: Asta cam aşa e... (încurcat) Dar nici ce ne-au făcut personajele negative ieri n-a fost frumos deloc. Ne-au fugărit toată ziua ca pe nişte bandiţi. Vroiau să ne mănânce. Noroc că am căzut în prăpastia asta şi am scăpat de ei.

Scena 3

Copilul, Hansel, Gretel, Actorul

Din prăpastie se aude strigătul Actorului.

ACTORUL: Mihai! Mihai! Scoate-mă de aici!

COPILUL: Întinde mâna şi nu mai ţipa.

ACTORUL: Aoleu! Toate mă dor. Nu mai trage aşa, că mă dezmembrezi.

HANSEL: Cum vrei să te scoatem altfel?

ACTORUL: Uşurel, uşurel, să nu mă împrăştiaţi. Vai, ce mă doare!

GRETEL: Nu te mai văicări atât. E ruşinos!

HANSEL: De ce-l necăjeşti? Nu vezi cum arată, sărăcuţul?! E lovit peste tot. Are hainele rupte.

ACTORUL: Câtă dreptate are băiatul ăsta drăguţ. Cum te cheamă pe tine, micuţule?

HANSEL: Eu mă numesc Hansel. Iar fetiţa aceea, urâtă şi obraznică, e sora mea, Gretel.

Gretel îi scoate limba ei lungă şi roşie lui Hansel.

ACTORUL: Aaaa! Uitasem unde sunt! (privindu-i cum se strâmbă unul la celălalt) Bine, dar voi trebuia să fiţi doi copii cuminţi. Hei! Ce faceţi? (apoi lui Mihai, disperat) Vezi, toate astea se întâmplă din cauza ta! Treci şi citeşte-le povestea! Vreau să plec acasă!

COPILUL: Nu ne-am înţeles să nu te mai agiţi?

ACTORUL: Cum să nu mă agit? Ai uitat ce ni s-a întâmplat aseară? (privind disperat în jur) Dacă ne iau iar urma? Dacă se întorc? Dacă-şi aduc şi prietenii?!

Scena 4

Aceiaşi, Albă ca Zăpada

Albă ca Zăpada intră alergând în scenă.

ALBĂ CA ZĂPADA: Aici eraţi! Era cât pe ce să nu vă recunosc! V-am căutat toată noaptea, dar n-am dat de voi nicăieri.

ACTORUL: (arţăgos) Las' că a dat mămica ta, domnişoară. Aseară. O clipă mai lipsea şi harşt! Ne făceau felul!

HANSEL: Să nu vorbeşti urât cu Albă ca Zăpada!

GRETEL: S-o laşi în pace, arţăgosule!

ACTORUL: Ia auzi! Acum te pomeneşti că aţi vrea să-mi cer şi iertare, nu? Scuzaţi-mă atunci, pentru că am fost fugărit nevinovat toată ziua de ieri.

ALBĂ CA ZĂPADA: Am un mesaj...

ACTORUL: Păstrează-l!

ALBĂ CA ZĂPADA: Vrăjitorul din Oz vă aşteaptă la palat. Mi-a promis că vă ajută să vă întoarceţi acasă.

ACTORUL: (suspicios) A promis el aşa ceva?

ALBĂ CA ZĂPADA: (ezitant) Da. Urmaţi-mă.

ACTORUL: O clipă, Mihai. Aici ceva nu e în regulă. Am impresia că vor să ne întindă o cursă.

ALBĂ CA ZĂPADA: (inocentă) Noi?

GRETEL: Ce zice?

ALBĂ CA ZĂPADA: (explicativ lui Gretel) Zice că vrem să le întindem o cursă.

GRETEL: (preţioasă) Trebuie să le întindem o cursă! (telefonul fără fir, către Hansel)

HANSEL: Trebuie s-o întindem!

Hansel preia ştafeta şi o transmite copiilor din sală.

COPILUL: (oftând) Exagerezi...

ACTORUL: Daţi-mi voie! Vă rog, daţi-mi voie! Dacă Vrăjitorul din Oz e într-adevăr atât de generos pe cât pretinde, de ce nu ne-a trimis acasă de la bun început? Sau de ce ne-a adus aici? (sălii) Sunt din ce în ce mai sigur că el ne-a adus.

ALBĂ CA ZĂPADA: Păi... (ezitând) N-am voie să-ţi spun. Nu pot!

ACTORUL: Aha! (copiilor) Aţi văzut că am avut dreptate?! Vroiau să ne întindă o cursă!

COPILUL: Nu te supăra Albă ca Zăpada, dar dacă nu ne spui ce se petrece, nu mergem nicăieri. Mi-a ajuns ce am păţit aseară. Era cât pe ce să-mi sparg capul.

ALBĂ CA ZĂPADA: (încurcată) Bine. Vă spun.

ACTORUL: Acum ne spune altă minciună.

ALBĂ CA ZĂPADA: N-am minţit! Chiar vrea să vă trimită acasă... Cu o condiţie, însă. (cu ochii în pământ) Vrea să ne ajutaţi. Să salvaţi Lumea Poveştilor!

ACTORUL: Cum?

ALBĂ CA ZĂPADA: Spunea că aţi găsit singuri soluţia şi i-aţi spus-o Lupului din povestea Scufiţa Roşie. Iar Lupuleţul nostru, cum e slobod la limbă, s-a lăudat la toată lumea.

ACTORUL: Aaaa! Filmuleţul? Dar noi am spus-o numai aşa... într-o doară.

ALBĂ CA ZĂPADA: (mirată) Într-o doară?

GRETEL: (lui Hansel) Zice că suntem într-o doară!

HANSEL: (actorului) Domnule, noi nu suntem într-o dungă!

ALBĂ CA ZĂPADA: Bine! Dacă nu vreţi, atunci rămâneţi aici, să vă găsească Mama Vitregă! (copiilor) Urmaţi-mă! Întârziem la bal!

COPILUL: (lui Gretel) Despre ce bal vorbeşte?

GRETEL: (în şoaptă) Se ţine în castelul din povestea Cenuşăresei. Acolo luăm noi cele mai importante hotărâri....

HANSEL: (către Gretel) Urmează-mă!

Cei trei se îndreaptă spre ieşire. Copilul vrea să-i urmeze, dar Actorul îl opreşte.

ACTORUL: Ce faci, vrei să te sinucizi?!

COPILUL: Dacă rămânem aici, o încurcăm şi mai rău. Măcar aşa ni se oferă şansa să ajungem acasă.

ACTORUL: Uf! Bine, să mergem.

COPILUL: Staţi, aşteptaţi-ne! Venim şi noi!

Actorul şi Copilul ies şi ei. Scena se întunecă.

Scena 5

Actorul, Copilul, Balaurul, figuraţie

Sala de bal din povestea Cenuşăresei poate fi reprezentată tot cu ajutorul elementelor ce alcătuiau, până nu demult, pădurea. De exemplu, copacii se pot încolona simulând nişte coloane de marmură, ce urmează să îngrădească viitorul spaţiu de joc. Iar lumina difuză şi muzica de bal pot întregi atmosfera unei seri deosebite. Pe măsură ce scena se luminează, îşi fac apariţia şi personajele de poveste cu care copiii s-au întâlnit de-a lungul spectacolului. Acestea se reunesc în grupuleţe mai mici şi încep să vorbească în şoaptă. La scurtă vreme îşi fac apariţia şi Actorul şi Copilul, cu nişte şepcuţe de pitici pe cap.

ACTORUL: (privind în jur, disperat) Ce frică îmi e. Am senzaţia că toată lumea ne priveşte.

COPILUL: Ţi se pare. Nu ne mai recunoaşte nimeni. Uită-te şi tu puţin la noi. Suntem murdari, plini de praf...

ACTORUL: Şi de vânătăi. Ai dreptate.

COPILUL: Unde mai pui că mai avem şi şepcuţele astea de pitici, de la Albă ca Zăpada.

ACTORUL: (plângăcios) Aaaa! Balaurul! Gata! Ne putem lua adio de la viaţă.

COPILUL: Stăpâneşte-te!

BALAURUL: (Actorului) Ne cunoaştem de undeva?

ACTORUL şi COPILUL: Nu.

BALAURUL: Ciudat! Simt miros de om prin preajmă...

COPILUL: Suntem pitici. Eu sunt Mutulică, iar el e Morocănosul.

BALAURUL: Serios? Hm... Totuşi, miroase a carne de om pe aici. (adulmecă sala) Simt miros de copii!

Balaurul se îndepărtează, mirosind spectatorii. Actorul e înnebunit de frică, dar Mihăiţă îl încurajează.

COPILUL: Linişteşte-te! Acum apare Vrăjitorul şi ne trimite acasă.

ACTORUL: Oare?

COPILUL: Sunt sigur de asta.

ACTORUL: Doamne, vreau acasă! Promit să fac cel mai grozav filmuleţ din viaţa mea. Îi voi convinge pe copii să creadă din nou în existenţa poveştilor. Numai ajută-ne, te rog, să ajungem acasă!

Editura LiterNet, 2005

Scena 6

Aceiaşi, Vrăjitorul

Intrarea Vrăjitorului din Oz trebuie să fie una cu totul neaşteptată. De exemplu, înaintea apariţiei lui, pot exploda pe scenă nişte artificii.

COPILUL: (îi dă un cot Actorului) Ce-ţi spuneam adineauri? Uite-l!

VRĂJITORUL: Dragii mei, mă bucur că v-aţi adunat într-un număr atât de mare la sărbătoarea noastră. (urale) Mai ales că aceasta nu e una oarecare.

GRETEL: Atunci cum e?

HANSEL: (în şoaptă) Însemnată, desigur.

GRETEL: Însemnată cu ce?

VRĂJITORUL: Avem de luat o hotărâre grea. Din această cauză, am şi lăsat pentru sfârşitul întrevederii noastre citirea plângerilor...

LUPUL: Bravo! Uuuu!

SCUFIŢA ROŞIE: De ce? Ce poate fi mai important decât asta?! Lupul din povestea noastră trebuie schimbat!

OGLINDA: Şi Prinţul nostru.

MAMA VITREGĂ: Şi Piticii! Au dat toţi bir cu fugiţii!

VRĂJITORUL: Linişte!

Se iscă hărmălaie. Vrăjitorul face un gest prin care îi amuţeşte pe toţi. Mai puţin pe Lup.

VRĂJITORUL: Linişte! Avem lucruri mai importante de discutat! Lumea noastră moare, fraţilor! Poveştile dispar una câte una acum, când oamenii nu le mai acordă atenţia cuvenită. Părinţii nu mai citesc, copiii nu mai ascultă. Şi, uite aşa, ajung să nu mai creadă în existenţa noastră...

LUPUL: *(plângând impresionat)* Foarte urât din partea lor!

Scufiţa îi face semn să tacă. Încep şi ceilalţi să prindă glas.

VRĂJITORUL: Nu văd decât o singură scăpare: trebuie să-i câştigăm din nou de partea noastră! Să reînnodăm pactul stabilit între noi şi realitate, cu mult timp în urmă. Pe vremuri, basmele îi învăţau pe oameni să separe binele de rău, preschimbându-le astfel viaţa într-o poveste. Iar oamenii, la rândul lor, transformau poveştile noastre în realitate, alimentându-le în permanenţă cu credinţa şi dragostea lor.

LUPUL: Texte!

SCUFIŢA ROŞIE: Scoateţi-l afară! Iar a băut din vinul Bunicuţei!

Tocmai când lucrurile încep să se precipite, Vrăjitorul face un alt gest prin care îi împietreşte pe toţi.

VRĂJITORUL: M-am gândit şi cum am putea să-i recâştigăm. *(indică sala)* Aducându-i, pe rând, aici, în Lumea Poveştilor. *(apoi celorlalte personaje)* Priviţi! În această seară avem printre noi doi dintre ei: un adult şi un copil. Rămâne să hotărâţi voi ce vom facem cu ei.

Scena 7

Aceiaşi

Vrăjitorul din Oz redă din nou mobilitatea adunării, după care dispare, la fel de neaşteptat şi de spectaculos cum a şi apărut. Personajele de poveste rămase strâng cercul în jurul intruşilor.

BALAURUL: Să-i pedepsim!

MAMA VITREGĂ: Da! Să plătească pentru poveştile dispărute!

ALBĂ CA ZĂPADA: Nu, staţi! Mai bine îi rugăm să ne ajute. Sunt oameni de seamă!

ACTORUL: Noi? Ne confundaţi! (disperat) Ce aveţi cu noi?!

ALBĂ CA ZĂPADA: Tu le citeşti micuţilor din ţara ta poveştile noastre.

ACTORUL: Asta vreţi? Bine! Promit! Voi face nişte emisiuni fabuloase. Îi voi convinge pe copii să vă citească din nou poveştile. Numai lăsaţi-ne să plecăm acasă!

SCUFIŢA ROŞIE: Doi oameni nu sunt de ajuns. Să aducem mai mulţi, din toate colţurile lumii lor...

GRETEL: Să aducem şi copii!

ALBĂ CA ZĂPADA: Şi actori. (accentuează cuvântul, plină de importanţă)

SCUFIŢA ROŞIE: Sau cărturari.

LUPUL: Minunat! Îi adunăm pe toţi şi pe urmă dăm cu ei în populaţie!

SCUFIŢA ROŞIE: Afară!!

LUPUL: (luptându-se) Nu plec nicăieri!

MAMA VITREGĂ: De unde vom avea noi garanţia că se ţin de cuvânt?! Ăştia sunt toţi nişte mincinoşi.

OGLINDA: Aşa e! Sunt nişte mincinoşi!

MAMA VITREGĂ: Mai bine să votăm, dacă să-i omorâm sau nu! Eu sunt pentru! (acoliţilor ei) Labele sus!

SCUFIŢA ROŞIE: N-o scoatem la capăt aşa! Ştiţi doar că bunii şi răii sunt la fel de mulţi. Votăm degeaba!

LUPUL: Poate că unii sunt de altă părere... Nu e obligatoriu să votăm în turmă!

BALAURUL: Scoateţi-l afară pe trădător. Precis l-au cumpărat cu ceva!

MAMA VITREGĂ: Să-i omorâm pe intruşi!

Vacarm. Se stinge lumina.

Scena 8

Actorul, Copilul, apoi Tatăl

Din momentul în care se face întuneric, muzica de bal se confundă cu muzica din sufragerie. Încep să se distingă, din ce în ce mai clar, şi vocile musafirilor. Are loc revenirea în realitate, ca într-un flash-back.

ACTORUL: Mihai! De ce nu eşti cuminte? De ce-ai stins lumina?

COPILUL: N-am stins-o eu.

ACTORUL: Dacă n-ai stins-o tu, atunci cine a făcut-o? Te pomeneşti că oi fi stins-o eu, care nici măcar nu m-am mişcat de pe scaun. Te rog frumos s-o aprinzi imediat!

COPILUL: Nu găsesc veioza.

ACTORUL: Cum n-o găseşti? Doar era pe noptieră...

Începe să bâjbâie şi el, până când găseşte veioza şi o aprinde.

ACTORUL: Aşa... Unde rămăsesem? La trucaje...

COPILUL: Îmi pare rău pentru tot ce-am spus adineauri. Am fost nepoliticos...

ACTORUL: Da... Sunt trucaje.

COPILUL: (se abţine să nu râdă) ...chiar dacă am avut dreptate.

ACTORUL: Numai că, vezi tu Mihai, dacă eu n-am cunoscut-o pe Cenuşăreasa şi n-am adus-o cu adevărat în emisiunea mea, asta nu înseamnă că ea nu poate exista... undeva...

COPILUL: Ei, na! Nu mai sunt pici de grădiniţă. Numai ei cred că pot vorbi sau că-şi pot lega şireturile împreună cu Hansel şi Gretel.

ACTORUL: Poate că au dreptate...

COPILUL: Nu sunt reali! Nu-i putem atinge!

ACTORUL: Dacă nu-i putem atinge, asta nu înseamnă că nu sunt reali. (deschide cartea de poveşti) Ce vezi aici?

COPILUL: O carte.

ACTORUL: Eu văd o poartă. Fiecare carte deschisă poate fi o poartă către o altă lume. În cazul nostru, (indică titlul cărţii) Lumea basmelor. Imaginează-ţi un loc în care personajele de poveste îşi duc traiul asemeni nouă...

COPILUL: (îl întrerupe, ceva mai interesat) O lume paralelă?

ACTORUL: De ce nu?

COPILUL: Bine, dar poveştile sunt scrise de oameni. Unde şi-ar putea găsi locul o asemenea lume?

ACTORUL: (indică inima copilului) Aici. Şi atâta timp cât va rămâne acolo, lumea din jurul nostru va fi mai bună. Noi vom fi mai buni.

Se aud paşi.

COPILUL: Vine tata. Să-i spui că dorm.

Mihai se bagă în pat şi se preface că doarme.

TATĂL: Doarme?

Actorul îi face semn că da.

TATĂL: Meriţi un premiu.

ACTORUL: L-am primit deja. Mi-a venit o idee foarte drăguţă pentru un filmuleţ...

TATĂL: Zău? Şi cum se va numi?

ACTORUL: Ştiu şi eu ... "Minunea" sau, poate, mai bine... "Viaţa ca o poveste".

După ce Tatăl şi Actorul închid uşa, Mihai priveşte pe rând telecomanda şi cartea. După o clipă de ezitare, deschide cartea de poveşti cu "Prâslea cel voinic şi merele de aur" şi începe să citească. Pereţii camerei se luminează, iar în spatele lor se pot distinge umbrele personajelor de poveste. Se aud bătăile unei inimi.

CORTINA

Alunecând într-o prună

(comedie într-un act)

Premiul I, Secţiunea teatru pentru copii,
Concursul de scenarii radiofonice, ediţia 1999,
Societatea Română de Radiodifuziune

Personajele:

BĂIEŢELUL .... victima

FRATELE MAI MARE .... agresorul, aflat în strânsă legătură de rudenie cu Băieţelul

PRIETENUL .... pacificatorul moralist, băieţel de asemenea

SÂMBURELE .... bătrânelul simpatic, corpolent şi tradiţionalist

VIERMELE .... domnul cu ochelari, uscăţiv şi, bineînţeles, în total contrast cu Sâmburele, nonconformist

PRIMUL ŞI ULTIMUL ACT

Băieţelul şi prietenul său se găsesc în grădina din spatele casei, lângă unicul copac care o compune - un prun. Se aud pungi foşnind. Ciripit de păsărele şi şoapta copacului. Pe scurt, zgomotele specifice unui cules de prune.

BĂIEŢELUL: Strânge-le mai repede! Trebuie să apară dintr-un moment în altul!

PRIETENUL: (calm) N-are decât.

BĂIEŢELUL: Vrei să mă omoare în bătaie?

PRIETENUL: Atâta timp cât are nevoie de tine, nu-ţi va face nimic... grav.

BĂIEŢELUL: Bine, bine, dar după ce strângem prunele?

PRIETENUL: (corectându-l) După ce îi strângem prunele.

BĂIEŢELUL: (trist) Da, da. După ce îi strângem prunele. Uf! Niciodată nu e în stare să facă treaba pe care i-o dă mama!

PRIETENUL: (plin de importanţă) Dacă nu vei lua atitudine, te va trata mereu ca pe un sclav!

BĂIEŢELUL: Ultima dată când „am luat atitudine”, m-a ras pe cap în toiul nopţii. (necăjit) Am fost nevoit să suport luni de zile batjocura tuturor colegilor.

PRIETENUL: Şi cum ai luat atitudine? Scuză-mă că te întreb.

BĂIEŢELUL: Cum să iau? L-am spus mamei! Normal.

PRIETENUL: (doct) Veşnica greşeală.

BĂIEŢELUL: Nici măcar nu l-a urecheat. I-a făcut doar o mică morală. (imitând-o) „Nu ţi-am spus să nu-l mai necăjeşti pe frăţiorul tău mai mic?! Dacă nu te potoleşti, să ştii că nu mai primeşti bani de buzunar!”

PRIETENUL: Şi n-ai învăţat nimic?

BĂIEŢELUL: (oarecum încântat) Ba da. Să tac şi să înghit. Dacă fac tot ce spune el, fără să-l pârăsc. Aşa nu mă bate.

PRIETENUL: (cu un ton matur) Nu asta trebuia să înveţi, nefericitule!

BĂIEŢELUL: Dar ce anume?

PRIETENUL: Părinţii nu trebuie folosiţi pe post de judecător, ci de sperietoare.

BĂIEŢELUL: (confuz) Sperietoare? Pentru cine?

PRIETENUL: Pentru fraţii mai mari, evident.

BĂIEŢELUL: Nu pricep nimic!

PRIETENUL: Nici n-ai cum, dacă nu mă asculţi cu atenţie. Uite, pentru că-ţi sunt prieten, îţi voi împărtăşi o parte din trucurile mele. Am doi fraţi mai mari, cu care mă înţeleg de minune. Cum crezi că am reuşit performanţa?

BĂIEŢELUL: Cum?

PRIETENUL: Regula nr. 1: Să nu-i amesteci niciodată pe adulţi în disputele voastre! (confidenţial) Nu mai ştiu să se joace. Aşa că nici asemenea probleme nu mai ştiu să rezolve. Îi depăşesc!

BĂIEŢELUL: Corect!

PRIETENUL: Regula nr. 2: Trebuie exploatate toate viciile (accentuat, plin de importanţă) fratelui mai mare.

BĂIEŢELUL: Toate vi... cum?

PRIETENUL: (explicativ) Viciu. Defect. Nărav prost. Obişnuinţă rea.

BĂIEŢELUL: (edificat) Aha! Obişnuinţă rea.

PRIETENUL: (exemplifică pe degete) Chiulul de la ore. Note proaste, nedeclarate oficial. Bani furaţi din buzunarul părinţilor.

BĂIEŢELUL: Din poşeta mamei. De la tata nu ia niciodată, pentru că îi numără.

PRIETENUL: În sfârşit, chestiuni importante. Trebuie avute în vedere doar chestiunile importante. Marile lui...

BĂIEŢELUL: Vicii.

PRIETENUL: Defecte. De ce?! Pentru că ele vor fi folosite în regula nr. 3.

BĂIEŢELUL: (îngrijorat) Câte reguli sunt în total?

PRIETENUL: Trei. Aşadar, regula nr.3: Fratele mai mare trebuie ameninţat constant că va fi...

BĂIEŢELUL: Pârât!

PRIETENUL: Demascat! Lucru care va declanşa un imens scandal intrafamilial. Discuţii aprinse...

BĂIEŢELUL: (amuzat) ...cu palme şi picioare. Bum, bum! Trosc! Pleosc!

PRIETENUL: (insinuant) Asta, bineînţeles, dacă nu are faţă de tine un comportament cel puţin decent.

BĂIEŢELUL: (după un timp de gândire) Adică să-l şantajez?

PRIETENUL: În sfârşit.

BĂIEŢELUL: Ce idee bună. (meditativ) Să-l şantajez.

PRIETENUL: (plin de sine, îşi aranjează ochelarii pe nas) Asta nu este o simplă idee, dragul meu. E o artă! Arta de a supravieţui acasă, la şcoală, la joacă...

Fratele mai mare îşi face apariţia prin spatele lor şi-l pocneşte „amical", peste ceafă, pe mult prea importantul vorbitor.

FRATELE MAI MARE: Ce faceţi, maimuţelor? Staţi la taclale, ai? Nu v-am ordonat să strângeţi prunele?!

PRIETENUL: De ce dai, măi?

FRATELE MAI MARE: Pentru că n-am plăcerea să dau prea des. Pe ăsta îl caftesc zilnic (îl loveşte şi pe Băieţel), da' pe tine nu te prind decât atunci când vii în vizită. Aşa că, de ce-aş rata ocazia?

Fratele mai mare îl mai loveşte încă o dată pe Prieten.

BĂIEŢELUL: (revoluţionar) Dacă îl mai loveşti, am să te...

FRATELE MAI MARE: (râzând) Ai să mă, ce? Ai de gând să mă baţi cumva?!

BĂIEŢELUL: Nu... Te voi şantaja!

PRIETENUL: Taci! (încearcă să-i acopere gura Băieţelului)

FRATELE MAI MARE: Poftim?

BĂIEŢELUL: Da. Te voi şantaja! Dacă nu vei avea faţă de mine un comportament cel puţin decent, am să-i spun mamei că...

FRATELE MAI MARE: Ce ai de gând să-i spui mamei?

PRIETENUL: (Fratelui mai mare) Glumeşte. (apoi Băieţelului) Hai să mergem în casă!

BĂIEŢELUL: Am să-i spun mamei... (apoi Prietenului care-l trage de mânecă, încercâd să-l oprească) Lasă-mă! (din nou Fratelui mai mare)... că nu te speli pe dinţi!

Prietenul se plezneşte peste frunte, şoptind un „Şşşş“. E disperat că „învăţăcelul” nu a înţeles mai nimic din teoriile sale.

FRATELE MAI MARE: Ştie.

BĂIEŢELUL: (perseverând) Bine. Atunci îi voi spune că dai mâncarea câinelui, în loc s-o mănânci tu!

FRATELE MAI MARE: Mama-l iubeşte pe Rex.

BĂIEŢELUL: Atunci am să-i spun că...

PRIETENUL: (sărindu-i în ajutor) Că furi bani din buzunarul părinţilor!

FRATELE MAI MARE: (Prietenului) Aha! Deci dumneavoastră eraţi capul răutăţilor. (îi prinde de urechi) Ascultaţi aici, picilor!

PRIETENUL: Au! au!

BĂIEŢELUL: Lasă-ne!

FRATELE MAI MARE: Mama nu ştie niciodată cât are în buzunar. Aşa că n-aveţi cu ce să mă şantajaţi. E clar?

PRIETENUL: Noi, de fapt, nici n-am vrut să...

FRATELE MAI MARE: Linişte!! Terminaţi odată, n-am timp de pierdut cu prostiile voastre! (Băieţelului) Tu, mucea, du prunele-n bucătărie. (apoi Prietenului) Şi tu şterge-o la tine acasă, până nu te pocnesc.

Prietenul aşteaptă să se îndepărteze şi, când ajunge la o distanţă „strategică” faţă de Fratele mai mare, începe să strige şi să-l ameninţe.

PRIETENUL: Am să te pun eu la punct, brută ce eşti! Ajungi tu la mâna mea!

FRATELE MAI MARE: Întinde-o de aici, gâză ochelaristă, să n-o iau după tine!

Se preface că vrea să fugă după el.

FRATELE MAI MARE: (Băieţelului) Ce-ai rămas pironit? Nu ţi-am spus să duci prunele în bucătărie?!

BĂIEŢELUL: Nu mă iei şi pe mine la fotbal?

FRATELE MAI MARE: Nu merg la fotbal.

BĂIEŢELUL: Ba da! Numai atunci te dai cu after-shave-ul lui tata.

FRATELE MAI MARE: N-ai auzit ce ţi-am spus, mucosule? Eşti surd? Valea în casă!

BĂIEŢELUL: (demn) Nu sunt nici surd, nici mucos. Te rog să nu mă jigneşti!

FRATELE MAI MARE: Ascultă aici, piciule! Eu îţi spun cum vreau. Mucos, picioman, gâzoman sau prostovan! Şi acum valea-n casă, că n-am timp de tine. Am întâlnire... (pleacă fluierând, strigând de departe) Sper că nu le-ai cules cu viermi şi de data asta.

BĂIEŢELUL: (sălii) De ce mă umileşte de fiecare dată aşa? Numai pentru că sunt mai mic? Dar sunt fratele lui mai mic. Nu un străin oarecare. Niciodată nu vrea să mă ia cu el la joacă, la fotbal sau la întâlnire... (nu înţelege semnificaţia cuvântului) Bătăi am încasat de la el cu grămada, dar nu asta mă deranjează cel mai mult. De când mă ştiu, nu cred să-l fi auzit vreodată spunându-mi pe nume. Mereu îmi scorneşte câte o poreclă. Mă strigă „mucosule” sau „piciule”... Niciodată nu mi-a spus pe nume. De parcă i-ar fi fost ruşine cu mine.

În timp ce puştiul plânge, scena se întunecă. Pe ultimele lui replici zgomotele naturii încetează, devenind atenuate. Sunetele sunt înlocuite apoi de o muzică stranie, uşor înfundată, prefigurând apariţia viermelui cu ochelari, de vârstă medie. Acesta se leagănă într-un şezlong, care scârţâie din ce în ce mai pregnant pe parcursul următoarelor replici. Viermele citeşte ziarul şi, atunci când vorbeşte, sâsâie.

BĂIEŢELUL: Uneori, îmi vine să fug undeva. Într-un loc în care să nu mă găsească nimeni. Nici el, nici mama şi nici tata! Să mă fac mic, mic de tot, ca Tom Degeţelul şi să mă ascund după o frunză. Ce păcat că nu m-am născut atât de mititel, pentru că de considerat, oricum, aşa mă consideră cu toţii.

VIERMELE: Ai încetat cu sssmiorcăiala?

BĂIEŢELUL: (după un moment de zăpăceală) Tu cine eşti?

VIERMELE: (iritat) În primul rând, ssstimate piticot, te rog să nu mă tutuieşti! Aş putea să-ţi fiu tată. Iar în al doilea rând, cred că eu aş fi cel îndreptăţit să-ţi pun această întrebare. Cu toate că nici la prima n-am primit încă un răspuns.

BĂIEŢELUL: Vă rog să mă scuzaţi, dar eu...

VIERMELE: Nici un dar! Te rog să-mi spui imediat cine eşti şi ce cauţi în locuinţa mea?!

BĂIEŢELUL: (privind în jur) În locuinţa dumneavoastră?

VIERMELE: (revoltat) Nu. Asta este culmea! Culmea neobrăzării!! Te pomeneşti că nici măcar n-ai observat când mi-ai invadat casa?!

Viermele

Editura LiterNet, 2005

BĂIEŢELUL: Eu?! Domnule...

VIERMELE: Vierme. (înclinându-se) Micul-vierme-mâncător-de-prune. Încântat. (aparte) Mă rog, mai mult sau mai puţin...

BĂIEŢELUL: (speriat, se trage un pas în spate) Vierme?! Dar nu există viermi atât de mari!

VIERMELE: Fii liniştit, vei creşte şi tu. (îl bate pe creştet) Proporţional cu obrăznicia.

BĂIEŢELUL: Dar eu nu sunt vierme. Sunt un copil.

VIERMELE: Bineînţeles că eşti un copil. Adică, un pui de vierme.

BĂIEŢELUL: (din ce în ce mai agitat) Sunt un pui de om!

VIERMELE: Uite ce-ţi propun eu. Hai să ne înţelegem viermăneşte. Tu ai intrat în locuinţa mea, care este cea mai curată şi mai bine întreţinută prună din acest copac...

BĂIEŢELUL: Prună? Sunt într-o prună?

VIERMELE: (imperturbabil)... ai început să-mi vorbeşti la „per tu". Nu mi-ai răspuns la nici o întrebare. Iar acum, nu ştiu în ce ssscop, dar am să aflu, te prefaci că nu ştii unde ai intrat. Probabil, intenţionezi să te muţi aici. Dacă acesta îţi este ssscopul, ţin să te anunţ că n-ai să reuşeşti decât peste cadavrul meu!

Se aude un geamăt, de parcă cineva s-ar fi sculat din somn. Este Sâmburele, care e deranjat de zgomotul făcut de cei doi şi mormăie ceva indescifrabil.

BĂIEŢELUL: Eu nu vreau să mă mut aici. Vreau doar să ştiu unde mă aflu.

VIERMELE: Acum că ai aflat, te sssfătuiesc prieteneşte să-ţi alegi altă prună!

BĂIEŢELUL: N-am cum să ocup nici o prună, fiindcă sunt prea mare. Eu nu intru în prune, ci le mănânc! Uneori, chiar cu viermi cu tot!

VIERMELE: Am intuit eu cu cine am de-a face.

BĂIEŢELUL: (aparte) Cred că visez. Sigur am un coşmar. Când duc o viaţă atât de agitată, nici nu-i de mirare.

VIERMELE: (nervos) Te rog să ieşi imediat din pruna mea!

BĂIEŢELUL: Prima dată trebuie să-mi demonstrezi că mă aflu într-o prună!

VIERMELE: (îndulcind puţin tonul) Poftim? Dragul meu viermişor, mititel...

BĂIEŢELUL: Nu sunt viermişor şi nici mititel nu sunt!

VIERMELE: Bine, atunci măricel. Dacă ai probleme comportamentale, te sfătuiesc să te adresezi unui viermuloi de medic. Iar pe mine, te rog, să mă laşi în pace!

BĂIEŢELUL: Vreau să ştiu dacă sunt într-o prună. Unde e fereastra?

VIERMELE: (cu milă) Dragul meu, dar până şi un copil ştie că prunele n-au ferestre.

BĂIEŢELUL: (aproape plângând) Vreau să ies de aici! Vreau să mă trezesc!

VIERMELE: Ce mă fac cu el? Viermişorul ăsta e bolnav rău. Ce să mă fac cu el?!

Sâmburele se întinde şi cască zgomotos. Nu e foarte supărat că l-au trezit, dar e curios să afle cine este micuţul.

SÂMBURELE: (cască) Că vreţi cu tot dinadinsul să mă trezesc, am înţeles. Dar, de ce anume vreţi asta, n-am s-o pricep nici după ce-o voi face.

VIERMELE: (nervos) Ca să te întinzi şi să mai caşti vreo două ore, în timp ce alţii îmi invadează casa!

SÂMBURELE: (căscând iar) Vroiai să spui, îţi invadează casa, nu? Doar eu sunt Sâmburele prunii, deci proprietarul!

VIERMELE: Nu e adevărat! Eu sunt proprietarul de drept al acestei minunate locuinţe. Sau prune, cum vrei să-i spui. Iar intrusssul e el.

SÂMBURELE: (jovial) Ba tu eşti!

VIERMELE: Ba el!

SÂMBURELE: Ba tu! Iar el cred că este un puşti foarte simpatic.

BĂIEŢELUL: (Sâmburelui) Scoate-mă de aici, te rog! Vreau să plec acasă!

SÂMBURELE: (Viermelui) Care are şi o casă.

BĂIEŢELUL: Am şi părinţi, şi un frate mai mare.

SÂMBURELE: Ai auzit? (împăciuitor) Are şi-o familie de care, probabil, s-a pierdut.

BĂIEŢELUL: Nu m-am pierdut. Acum câteva momente, eram în grădină şi culegeam prune...

VIERMELE: (Sâmburelui) Am uitat să te informez că are „probleme“.

BĂIEŢELUL: (nervos, Viermelui) N-am nici un fel de probleme!

SÂMBURELE: În mod sigur e puţin dezorientat. (Băieţelului) Hai, hopa sus!

Sâmburele îl ia în braţe pe Băieţel. De sus, coboară o sfoară, pe care copilul o prinde şi se caţără pe ea.

SÂMBURELE: Apucă codiţa! Aşa! Acum aruncă o privire afară. (Viermelui) Cu copiii trebuie să ai răbdare, Viermişorule. Trebuie să ştii să te porţi.

VIERMELE: Şi răbdarea mea are o margine!

BĂIEŢELUL: (strigând) Sunt într-un prun! Sunt într-un prun gigant!

VIERMELE: (Sâmburelui) Poftim!

SÂMBURELE: Răbdarea ta are o margine cam îngustă. Unui copil e important să-i explici întotdeauna lucrurile pe care nu le înţelege. Altfel cum ai vrea să înveţe? Sau te pomeneşti că tu te-ai născut învăţat?!

Băieţelul alunecă pe codiţă, înapoi, în interiorul prunei.

BĂIEŢELUL: (aparte) Sunt într-o prună. Am alunecat într-o prună.

VIERMELE: Da! M-am născut învăţat, na! Sssâc! (mândru) Am fost, sunt şi voi fi un autodidact! Singur mi-am explicat şi-am înţeles toate lucrurile pe care, oricum, le ştiam deja.

SÂMBURELE: (Viermelui) Se vede. (apoi Băieţelului) Eh, acum te-ai lămurit?

BĂIEŢELUL: Da. Sunt într-o prună. De fapt, nu! Tot n-am înţeles cine eşti tu. Sâmburele sau pruna?

SÂMBURELE: Pulpa şi sâmburele unui fruct sunt una! Se nasc împreună, se dezvoltă şi apoi... se separă, uşor...

BĂIEŢELUL: Aşa deci. (pipăie decorul) Sunt într-o prună.

VIERMELE: (dispreţuitor) A sosit momentul revelaţiei.

BĂIEŢELUL: Înseamnă că mi s-a îndeplinit dorinţa.

SÂMBURELE: Care dorinţă, puişor?

BĂIEŢELUL: De fiecare dată când fratele meu mă bătea sau râdea de mine, mă rugam fierbinte să mă fac mititel. Şi să mă ascund într-un loc în care să nu mă mai găsească niciodată.

VIERMELE: (mai prietenos) Te bătea?

BĂIEŢELUL: Cel puţin, o dată pe zi.

SÂMBURELE: (revoltat) Şi de ce nu-l spuneai părinţilor?!

BĂIEŢELUL: (trist) Am încercat de vreo câteva ori, dar pe urmă tot cu el rămâneam singur acasă sau la şcoală.

VIERMELE: (Sâmburelui, la ureche) Ce e aia şcoală?

SÂMBURELE: Dar părinţii tăi unde plecau?

BĂIEŢELUL: Cum, unde? La serviciu!

SÂMBURELE şi VIERMELE: (nedumeriţi) La serviciu?

VIERMELE: De ce?

BĂIEŢELUL: Să muncească...

SÂMBURELE: Săracii.

VIERMELE: Câtă risipă de energie!

BĂIEŢELUL: Păi, cum să trăim altfel? Dacă ei n-ar munci, n-am mai avem bani pentru mâncare, pentru haine sau chirie.

SÂMBURELE: Chirie?

VIERMELE: Da, da, chirie! Ce te miri aşa?! Nu-ţi dai seama ce dramă se dezvăluie acum sub ochii noştri? (patetic) Un vierme nevoit să muncească! Nevoit să trudească din greu pentru a-şi întreţine familia. Pentru a o hrăni şi pentru a-i asigura un acoperiş deasupra capului. Cum? (acuzator, Sâmburelui) Plătind chirie unei Sâmbure hrăpăreţ, pentru cine ştie ce cocioabă de prună!

SÂMBURELE: (supărat) Vorbeşti prostii! Uită-te la mine, de când te suport şi nu-mi amintesc să-ţi fi luat vreodată bani pentru chirie.

VIERMELE: Cu alte cuvinte sunt un tolerat.

SÂMBURELE: Uf!

VIERMELE: Eu nu ţi-am dat nimic în schimb, nu? Doar sssufletul! Mereu m-ai stingerit şi m-ai făcut să mă simt ca un musafir în propria mea prună!

SÂMBURELE: De câte ori trebuie să-ţi explic că proprietarul sunt eu?!

VIERMELE: Dessstul! M-am săturat să îndur atâtea umilinţe. Dacă aici nu sunt dorit, atunci voi pleca.

SÂMBURELE: (aparte, plictisit) Iar începe.

VIERMELE: Îmi voi căuta un adevărat cămin. Un loc în care...

SÂMBURELE: ...nu te va pune nimeni să faci curat, dar vei primi de mâncare. Asta, desigur, fără să ţi se ceară vreo socoteală.

VIERMELE: Cum de ai ghicit?

SÂMBURELE: Am ghicit, fiindcă locul visat de tine e aici, Viermişorule!

BĂIEŢELUL: (timid) Cred că m-aţi înţeles greşit.

VIERMELE: Nu mă întrerupe! Nu ştiai că n-ai voie să întrerupi discuţiile celor mari?!

BĂIEŢELUL: Dar voi sunteţi mici...

VIERMELE: Linişte!

SÂMBURELE: Te rog să încetezi! Copilaşul ăsta n-are nici o vină că tu ai poftă de scandal! Trebuie să încercăm să-l ajutăm. N-avem timp de istericalele tale.

VIERMELE: Cum ai spus? Adică eu sunt isssteric?! Mulţumesc! Asta a pus capac la toate. Dacă problemele, care-mi copleşesc de atâta amar de vreme existenţa, pentru tine sunt istericale, atunci voi pleca. (îi împinge pe cei doi) Ssscuzaţi-mă! Trebuie să-mi fac bagajul.

Îşi deschide un geamantan în care înghesuie la întâmplare, pufnind zgomotos şi sâsâind, tot felul de mărunţişuri, aşteptând să fie rugat să se răzgândească.

BĂIEŢELUL: (Sâmburelui) Eu n-am vrut să-l supăr.

SÂMBURELE: Nu-ţi face griji. Reprezentaţia asta o dă zilnic. Şi să ştii că nu e chiar atât de rău pe cât îi place să pară.

BĂIEŢELUL: S-a supărat oricum degeaba. Eu nu vorbeam despre viermi, ci despre oameni. Vorbeam despre familia mea.

VIERMELE: (teatral) Uite unde duce o copilărie chinuită. O viaţă plină de privaţiuni, de neajunsuri. Şi eu am trecut prin aşa ceva... (apoi ironic) Probabil, din cauza asta am şi devenit isssteric.

SÂMBURELE: (Viermelui) Tu parcă aveai treabă.

VIERMELE: Nu te nelinişti. În curând te voi scuti de nesuferita mea prezenţă.

SÂMBURELE: Chiar n-ai de gând să încetezi? Nu vezi cât de supărat este sărmanul copilaş?!

VIERMELE: Şi cum ai vrea să fie? Vesel?! Să sară într-un picior de bucurie, că de-abia a scăpat din ghearele unui frate care-l agresa. Şi-l neglija... în fine. Nimeni nu-l poate înţelege mai bine decât mine pe acest sărman viermişor...

BĂIEŢELUL: Copil!

VIERMELE: (imperturbabil)... de care mă simt acum atât de aproape. Parcă m-aş vedea pe mine, cel de acum zece zile. (îşi suflă nasul, zgomotos) Alungat din pruna natală mult prea de timpuriu. Doar cu o bocceluţă în spinare.

SÂMBURELE: Un geamantan. Îţi spun eu că era un geamantan.

VIERMELE: Eram singur, speriat şi extrem de confuz. Oh, cât n-aş fi dat să mă pot întoarce în pruna copilăriei mele. În căsuţa mea dragă, lângă părinţii şi surioarele mele. Dar nu se mai putea. Crescusem şi trebuia să-mi găsesc un rost în livada mare.

BĂIEŢELUL: Şi l-ai găsit?

VIERMELE: Aşa am crezut până acum. (pufneşte mânios) Se pare însă că m-am înşelat amarnic. Am încercat să-mi înlocuiesc fostele legături de sânge...

SÂMBURELE: (amuzat) Care sânge?

VIERMELE:.. cu o familie ssspirituală. (explicativ) O prietenie. Din păcate, aşa după cum se poate observa, am eşuat. Cu successs.

SÂMBURELE: Nu mai vorbi prostii! Nu ţi-ai pierdut nici familia, nici prietenul.

VIERMELE: Dessstul! Nu te juca cu cuvinte sfinte! (Băieţelului) Pentru mine, prietenia are o semnificaţie aparte. Aş putea spune chiar că nu pot trăi fără ea. Dar, poate, nu-i totul pierdut.

SÂMBURELE: N-ai terminat odată?

VIERMELE: (Băieţelul) Poate vrei să fii tu tovarăşul meu de acum înainte? Ce spui? Să ştii că aş putea să te învăţ foarte multe lucruri interesssante.

BĂIEŢELUL: (Viermelui) Sunt convins de asta, domnule Vierme. Dar eu am deja un prieten şi o familie care mă iubeşte. Cel puţin aşa cred.

SÂMBURELE: Poţi fi sigur de asta!

VIERMELE: Preabine. Atunci am să plec. Adio! Adio!! (Sâmburelui) Chiar dacă nu mai îndrăgit, vei rămâne de-a pururi în inima mea. (iese plângând)

BĂIEŢELUL: Nu te duci după el?

SÂMBURELE: Întotdeauna se întoarce. Stă câteva minute afară, după care revine prefăcându-se că şi-a uitat ceva. E un copil mare... Mereu trebuie să-i port de grijă. Şi, chiar dacă uneori mă enervează cumplit, cred că viaţa mi-ar deveni searbădă fără el. Mai ales acum când se apropie sfârşitul.

O spune pe un ton relativ vesel, împăcat cu propria soartă.

BĂIEŢELUL: Sfârşitul cui?

SÂMBURELE: Al tuturor prunelor din livadă. A venit toamna!

BĂIEŢELUL: Da... Uitasem că vorbesc cu un sâmbure de prună. Şi când mă gândesc că mie îmi plăceau atât de mult prunele. Dar de acum, că te-am cunoscut pe tine, îţi promit...

SÂMBURELE: (zâmbind) Şşşşş! Promite-mi că te vei întoarce la familia ta! Familia e cel mai important lucru. (gest larg) Este fructul care înnobilează copacul. E pomul care înmulţeşte livada. Şi e livada cu care se mândreşte pământul.

BĂIEŢELUL: Toate bune şi frumoase, până când ajungem la capitolul fraţi mai mari.

SÂMBURELE: Te iubeşte.

BĂIEŢELUL: Are un mod foarte ciudat de a o arăta.

SÂMBURELE: Şi tu îl iubeşti. Din cauza asta îi vei ierta mereu toate răutăţile. Pe un prieten însă îţi va veni nespus de greu să-l ierţi. Chiar şi o singură dată.

BĂIEŢELUL: E adevărat! De ce oare?

SÂMBURELE: Pentru că sunteţi fraţi.

BĂIEŢELUL: Ce folos, dacă nu putem fi prieteni?

SÂMBURELE: Asta ai putea să i-o explici chiar tu. Ai putea să-i spui: „Pentru că-mi eşti frate, te voi ierta mereu. Dar, pentru că nu-mi eşti prieten, n-am să te pot ierta niciodată”.

BĂIEŢELUL: Ce Sâmbure isteţ eşti tu! Să ştii că ai dreptate. Tare aş vrea acum să mă fac mare la loc şi să-i spun cât de mult îl iubesc. Şi cât mi-aş dori să fim

prieteni. Crezi că s-ar supăra?

SÂMBURELE: Nu. În mod sigur însă ar fi surprins.

BĂIEŢELUL: Îţi mulţumesc, din suflet! Nu pare să te îngrijoreze deloc ce te aşteaptă. Nu ţi-e frică?!

SÂMBURELE: Nu mă tem pentru mine. După ce voi intra în pământ, cu puţin noroc şi multă apă, din mine va creşte un nou prun. Mi-e îngrozitor de frică însă să nu-mi folosească căsuţa, pruna asta frumoasă, la ţuică.

VIERMELE: (reîntorcându-se) Un nu hotărât alcoolului!

BĂIEŢELUL: S-a întors! S-a întors Viermişorul!

VIERMELE: (sobru) Mi-am uitat ceva.

SÂMBURELE: Visul meu era (arată/bate decorul) să ajungă într-o prăjitură!

VIERMELE: Parcă n-ar fi tot una unde ajungi... după.

SÂMBURELE: (Viermelui) Bineînţeles că nu e tot una! (Băieţelului) Vroiam să te rog ca, atunci când te vei face din nou mare, să ai grijă de căsuţa mea. Vreau să ajungă neapărat într-o prăjitură cu prune. Acolo unde îi e locul.

VIERMELE: Problema asta este de competenţa mea! Nu a unui (nu găseşte cuvântul) ...ssstrăin oarecare. Eu trebuie să am grija de casă, nu intrusssul ăsta. Eu am avut întotdeauna grijă de ea şi de tine...

SÂMBURELE: Şi cine ţi-a spus că vei fi exclus?

BĂIEŢELUL: Bine, dar prunele cu viermi nu le folosim la prăjitură.

SÂMBURELE: De ce? E semn că sunt mai dulci.

VIERMELE: Bine. Eu oricum voi părăsi terenul masssacrului. Dacă el îşi face atât de senin planuri de înmormântare, n-are decât. Eu sunt obligat să mă gândesc în primul rând la mine. Va trebui să-mi găsesc un loc călduţ în pământ, pe timpul iernii.

SÂMBURELE: Şi eu îmi voi găsi un loc în pământ. Iar din mine va creşte un nou pom.

VIERMELE: Foarte frumos! (Băieţelului) Te rog să-l plantezi la distanţă de mine!

BĂIEŢELUL: (Viermelui) Eşti sigur? Nu-ţi va părea rău după prietenul tău?

VIERMELE: Trebuie să recunosc că-mi va lipsi. Dar ce să-i faci? Viaţa merge înainte, dacă ştii s-o trăieşti!

SÂMBURELE: Dacă ştii cum s-o trăieşti. Nu contează cu adevărat decât ce laşi în urma ta.

VIERMELE: (zeflemitor) Da, da, am înţeles! Tu ai să te transformi înr-un prun. Iar nepreţuita ta casă, într-o prăjitură.

SÂMBURELE: Da. O prăjitură delicioasă, care va bucura...

VIERMELE: ...stomacul unora.

SÂMBURELE: ...sufletele micuţilor. Nu mai vorbi ca un Vierme! Ce poate fi mai frumos decât să laşi atâta bucurie în urma ta?

VIERMELE: (aparte) Să trăieşti!

Tot decorul începe să „tremure”, cu un zgomot surd, scaunele şi lampadarul se lovesc unele de altele cu sunete cristaline ca la cutremur.

BĂIEŢELUL: (speriat) Ce se întâmplă?

VIERMELE: (trist) Scutură prunul.

BĂIEŢELUL: Vom muri cu toţii. Ajutor! Ajutor!

Se aude o muzică ciudată şi strigătul Băieţelului.

BĂIEŢELUL: Alunec! Alunec!

Câteva momente de linişte, după care apar din nou Băieţelul şi Fratele mai mare în cadrul iniţial, plin de zgomotele grădinii.

BĂIEŢELUL: Ce se întâmplă... Unde sunteţi?

FRATELE MAI MARE: Unde să fiu? Nu mă vezi? Sunt chiar lângă tine!

BĂIEŢELUL: Dar ei unde sunt?

FRATELE MAI MARE: În casă. Mama a terminat deja coca pentru prăjitură, iar tata macină prunele pentru ţuică. N-am mai ajuns la întâlnire din cauza lui. M-a pus să-i strâng prunele astea cu viermi. (se strâmbă) Beh!

BĂIEŢELUL: Pentru ţuică?

FRATELE MAI MARE: (sarcastic) Nu, băi. Pentru suc de portocale!

BĂIEŢELUL: Pe asta o duc în casă.

FRATELE MAI MARE: Dacă e cu viermi, n-o duci nicăieri! Eu vreau să mănânc prăjitură cu prune, nu cu carne. Dă încoace pruna aia. (îi ia pruna) Aşa!

BĂIEŢELUL: Dă-mi-o înapoi! Dă-mi pruna înapoi! Tu habar n-ai, dar visul ei era să ajungă într-o prăjitură.

FRATELE MAI MARE: Visul ei era să ajungă unde?

BĂIEŢELUL: Ce ai auzit!

FRATELE MAI MARE: Prunele visează?...

BĂIEŢELUL: Da. De fapt nu ele visează, ci Sâmburii lor. Sâmburele trebuie scos din prună şi plantat în pământ. Astfel, din el va creşte un nou pom. Iar căsuţa lui, pruna, trebuie ajutată să ajungă în prăjitură. Ca să ne poată bucura sufletele. Înţelegi?

FRATELE MAI MARE: Aha... Ascultă aici, piciulică! Încetează cu jocurile tale de mucos, pentru că acum avem treabă! N-avem timp de pierdut cu nimicuri. E clar?!

BĂIEŢELUL: (viteaz) Nu! E aburit!

FRATELE MAI MARE: Vezi că poate-ţi şterg parbrizul şi te liniştesc!

BĂIEŢELUL: Îndrăzneşte numai!

FRATELE MAI MARE: Poftim! (îl plezneşte) Îndrăznesc! Uite, cum îndrăznesc! Cine te crezi, măi? Buricul pământului?!

BĂIEŢELUL: Da' tu cine te crezi?

FRATELE MAI MARE: Eu nu mă cred, eu sunt fratele tău mai mare!

BĂIEŢELUL: Norocul tău.

FRATELE MAI MARE: Cum adică, norocul meu?

BĂIEŢELUL: Simplu. Norocul tău că-mi eşti frate. Din cauza asta te voi ierta mereu. Dar, pentru că nu-mi eşti prieten, n-am să te pot ierta nici măcar o singură dată. Adică niciodată!

FRATELE MAI MARE: Ce-ai păţit?... Te-ai supărat?... (îi dă pruna înapoi)

BĂIEŢELUL: Nu... Nu m-am supărat, dar am crescut între timp. N-ai observat?

CORTINA